Une page en langue française

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XI, Nr. 82, Iunie–August 1964 | Versandort München; Redaktion: 8031 Eichenau bei München | Einzelpreis 60 Pfg.

23 AUGUST 1944

CAPITULAREA REGELUI MIHAI

de General Platon CHIRNOAGĂ

Evenimentele pe care poporul român le-a trăit în primăvara și în vara anului 1944 – adică acum 20 de ani în urmă – au fost decisive pentru soarta lui, în războiul pe care de trei ani îl purta alături de Germania în contra Rusiei sovietice. In cursul lunii Martie 1944, o mare bătalie avusese loc la aripa de sud a frontului oriental german. Acest front fusese rupt pe o mare lărgime în sectorul Șepetowka-Uman, permițând armatelor ruse o pătrundere adâncă spre Sud-vest. La începutul lunii Aprilie, acestea trecuseră Nistrul și vârfurile lor ajunseseră în nordul Moldovei. Trupele române aflate în refacere și reorganizare, au intrat în bătălie și au reușit să oprească înaintarea inamicului pe o linie care mergea din Carpații Bucovinei, pe înălțimile vest de valea Moldovei – sud Pașcani – nord Iași – masivul Cornești – nord Chișinău – Nistru până la marea Neagră.

In fața pericolului care amenința România, Mareșalul Antonescu începuse tratative pentru încheierea unui armistițiu încă din Noembrie 1943, prin ministrul Frederic Nanu de la Stockholm; iar Iuliu Maniu a trimis – cu asentimentul Conducătorului, – la 1 Martie 1944 pe printul Barbu Știrbey, și mai târziu pe C. Visoianu – tot cu asentimentul Mareșalului – la Cairo, pentru ca să înceapă tratative în vederea unui armistițiu cu Americanii, Englejii și Rușii, în numele partidelor democrate române.

Tratativele duse prin ministrul Nanu cu ambasadoarea Kolontay ajunseseră în luna Iunie la următoarele condiții:

– Guvernul rus era dispus să facă o reducere a despăgubirilor de răsboiu, în raport cu situația economică a Românei la încheierea păcii;

– Accepta să acorde 15 zile trupelor germane pentru retragerea lor din România; dacă conducerea germană nu va respecta acest termen, România să susțină armata roșie, ca să oblige trupele germane să se retragă de pe teritoriul ei;

– Era de acord cu guvernul român să se interzică trupelor ruse o anumită regiune – care urma să fie hotărîtă – si unde guvernul român ar fi putut să-și exercite funcțiunea.

Deși Mareșalul Antonescu considera că aceste condiții puteau constitui o bază de discuții, și deși Rușii ceruseră să se trimită o delegație în Rusia pentru definitivarea condițiilor, totuși conducătorul român nu s'a putut decide să facă acest ultim pas. Neavând încredere în guvernul rus, a dat dispoziții ministrului Nanu să caute să câștige timp. Pe de altă parte, el tot mai spere că Anglo-americanii vor ajuta România să-și salvaze independența. Aceștia însă nu se grăbeau să răspundă la apelul opoziției române. Partidele politice constituiseră la începutul lunii Iunie 1944 blocul național-democrat cuprinzând pe național-țărăniști, pe liberali, socialiști și pe comuniști. La 20 Iunie, Iuliu Maniu a trimis la Cairo un mesagiu prin care se comunica că blocul democrat „sub înalta supraveghere a Regelui Mihai" a stabilit un plan pentru răsturnarea regimului Antonescu și înlocuirea lui cu un alt guvern care va proclama imediat încheierea armistițiului cu aliații. Trupele române urmau să primească ordinul de a lăsa să treacă trupele ruse și să lupte alături de aceste trupe pentru eliberarea țării – inclusiv Transilvania – în contra trupelor germane.

Prin acest plan se mai cerea ca Rușii să ia o ofensivă puternică pe frontul român, prin care să se înlesnească lovitura de stat care se pregătea la București. Se mai cereau de asemenea trei brigăzi aero-purtate aliate, care să coopereze la acțiunea din interiorul țării în contra trupelor germane.

Acest plan a fost predat la 29 Iunie la Cairo, reprezentantilor puterilor aliate, dar guvernele acestora n'au dat nici un răspuns. Iuliu Maniu a intervenit insistent, telegrafic, la 9 și 14 Iulie, 2 și 7 August, dar aceste intervenții n'au reușit să rupă tăcerea aliaților.

La 2 August Churchill a ținut o cuvântare prin care invita România să trateze cu Rusia. Ministrul Nanu a reacționat imediat printr'o scrisoare lămuritoare adresată lui M. Antonescu, ministru al afacerilor străine, cerându-i instrucțiuni pentru continuarea tratativelor cu Rusia. Cei doi delegați români de la Cairo, deși auziseră și ei cuvântarea lui Churchill, **nu l-au înștiintat nici pe Rege, și nici pe Maniu despre sensul clar pentru România, prin care se indica calea tratativelor de la Stockholm.** Așa se explică dece Iuliu Maniu a mai dat o telegramă la 7 August – adică la 5 zile după cuvântarea lui Churchill – prin care cerea un răspuns urgent din partea Anglo-americanilor. Numai la 18 August, delegația de la Cairo a dat o telegramă Regelui și lui Maniu prin care le propunea să înceteze unilateral răsboiul, pentru că Rușii nu vroiau să semneze un armistițiu ci preferau să intre învingători la București.

In această situație, la 20 August a început marea ofensivă rusă pe frontul român. Regele Mihai cu Iuliu Maniu și ceilalți șefi de partide au trecut la acțiune, luând toate măsurile pentru anunțarea eșirei României din alianța cu Germania pentru 26 August. Maniu a telegrafiat imediat la Cairo, comunicând că opoziția, în strâns contact cu Regele, vrea să încheie tratativele și cerea să se trimită urgent trupele aeropurtate în România. Cum la 20 August nu se putea încă ști dacă ofensiva rusă va reuși să rupă frontul germano-român așa fel încât să oblige apărarea la o retragere adâncă, Maniu s'a adresat aliaților din occident să-i trimită trupe ca să-l poată înlătura pe Mareșal. Una din condițiile puse de Rege și de blocul opoziționist – ofensivă puternică rusă – era realizată. Acum toate forțele luptătoare ale națiunii fiind angajate în bătălie, la București rămânea câmpul liber pentru răsturnarea Mareșalului cu ajutorul forțelor occidentale care erau așteptate pe calea aerului. Când s'a ales data de 26 August pentru lovitura de stat, s'a avut de sigur în vedere timpul necesar sosirii acestor trupe.

In seara de 22 August, Maniu și cu Mihalache au avut o întrevedere cu Mareșalul Antonescu, îndată după întoarcerea acestuia de pe front. S'a discutat atunci posibilitățile încheierii unui armistițiu. **In acea seară Mareșalul a declarat că nu poate încheia un armistițiu.** A doua zi – dimineața a fost vizitat de Gh. Brătianu care, în numele partidelor țărănesc și liberal, a încercat să-l convingă de necesitatea unui armistițiu. Aceste partide s'au declarat gata să-i ofere tot sprijinul lor politic. Cum de astă dată Mareșalul s'a arătat dispus pentru încheierea unui armistitiu, Maniu a comunicat aceasta Regelui și s'a hotărît o audiență a Conducătorului pentru după amiaza acelei zile. După Gh. Bratianu, Mareșalul l-a văzut pe ministrul german Clodius, căruia i-a explicat necesitatea în care se găsea România de a înceta răsboiul în contra Rusiei. El vroia ca guvernul german să fie informat de schimbarea foarte gravă pe care România era obligată s'o facă iesind din alianța cu Germania.

Tot în dimineața de 23 August, Mihai Antonescu a trimis un curier la Stockholm, cu un document către ministrul Nanu, prin care i se dădea instrucțiuni să se întâlnească cu ambasadoarea Kolontay, și – dacă Moscova menținea condițiile admise în Iunie – să se aleagă locul și data începerii negocierelor. Mareșalul Antonescu era gata să se retragă, dacă se va considera acest act ca o necesitate pentru a se favoriza condiții mai bune, și va da mână liberă lui Mihai Antonescu să încheie armistițiul. Când curierul a ajuns la Stockholm, la 24 August, era prea târziu.

Deci mareșalul Antonescu luase hotărîrea de a încheia un armistițiu în seara de 22 August, după ce a văzut pe cei doi șefi ai partidului național-țărănesc și probabil în raport cu informațiile venite de pe front; dar acest armistițiu era în funcție de menținerea condițiilor deja acceptate de Rusia, condiții pe care le-am văzut mai sus.

Pe de altă, parte, Mareșalul hotărâse – de acord cu comandantul forțelor germano-române din România, să opună o nouă rezistență pe linia Carpații Moldovei, poziția fortificată Focșani-Galați, apoi Dunărea până la mare. Așa dar luase măsuri pentru continuarea răsboiului și oprirea inamicului pe teatrul românesc de operații – la est de Carpați – in cazul că Rusia n'ar mai fi fost dispusă să trateze armistițiul pe baza condițiilor cunoscute. Cu tot succesul de pe front al armatelor ruse, o oprire și o întârziere de câteva luni pe această nouă linie, n'ar fi convenit guvernului de la Moscova, care era grăbit să treacă Carpații înainte de venirea iernii. De aceia Conducătorul se putea aștepta ca Rușii să semneze un armistițiu acceptabil pentru România. Prin lovitura de la 23 August, această posibilitate – **singura care ar fi putut evita instalarea stăpânirii rusești în România** – a fost distrusă.

În timp ce Mareșalul pregătea astfel terenul pentru salvarea României, căutând calea unui armistițiu prin care s'ar fi respectat independența, Regele Mihai, fiind informat că a doua zi – la 24 August – Mareșalul intenționa să plece din nou pe front, a decis să dea lovitura de stat chiar în ziua de 23 August.

În audiența din după amiaza acelei zile, Mareșalul Antonescu – însoțit de Mihai Antonescu – a expus Regelui situația operațiilor pe

(urmare în pag. 3)

Din cauza unor greutăți de ordin tehnic, numărul acesta apare cu mare întârziere. Abonații noștri vor primi însă în foarte scurt timp și numărul special „Douăzeci de ani dela robirea României".

Ajutați acest ziar; el nu face parte din categoria publicațiilor miluite.

GENERAL RUDOLF KONRAD ZUM GEDENKEN

Auf den Höhen nordöstlich von Uskjul auf der Krim (Sommer 1943): General Rudolf Konrad, kommandierender General des deutschen 49. Gebirgskorps, bei der 2. rumänischen Gebirgsdivision. im Vordergrund links, mit deutschem Stahlhelm, ein rumänischer Gebirgsjägerhauptmann.

Generalul Rudolf Konrad, Commandantul Corpului 49 german, inspectând pozițiile unui batalion V. M. român, în Crimeea. Ofițerul din dreapta este român, deși poartă casca germană. Unitățile române din Crimeea și din Kuban primiseră asemenea căști in 1943.

BREVET PROVIZORIU

In numele Majestății Sale Regelui Mihai I al României,

Se conferă Domnului General de Geb.-Truppen KONRAD RUDOLF, Comandantul Corpului XXXXIX Armată german, ordinul „MIHAI VITEAZUL", cl. III-a.

Drept care s'a eliberat prezentul brevet provizoriu.

MINISTRU DE RĂZBOIU
General C. Pantazi
Dat astăzi 10 Noemvrie 1943
la Cartierul CORPULUI DE MUNTE
Simferopol

ÎNTRE PEKING ȘI MOSCOVA

de Căpitan C. STOICĂNESCU

Recunoașterea Chinei comuniste de către Franța și anunțarea susținerii candidaturii ei la ONU constitute, moral, una din cele mai umilitoare înfrângeri ale Occidentului.

Dar, spun cei care se extaziază în fața unui anumit realism politic, politica n'are nimic comun cu morala; valoarea unui act politic se măsoară după gradul său de eficacitate. Fie! Nu vom vorbi morală politică, ci realism politic. O discuție constructivă nu e însă posibilă decât dacă noțiunile întrebuințate au acelaș sens pentru toată lumea. Altfel, discuția se transformă repede în dialog de surzi, lunecând alături de subiect.

Ce înseamnă realism politic?

Cei care utilizează expresia pentru a denumi o politică de bravadă si aventură, definesc, implicit, realismul politic ca un un reflex condiționat de schimbările formale survenite în politica internațională. O asemenea interpretare nu poate fi acceptată. Lipsită nu numai de conținutul moral, dar și de sensul ei practic, de eficiență, noțiunea e goală, simplu joc de cuvinte. Noi preferăm, deci, să înțelegem prin realism politic, acea aptitudine conștientă a omului de Stat, care, permițandu-i o judicioasă utilizare a mijloacelor de care dispune, îi asigură: **maximul de profit într'o situație favorabilă sau minimul de prierderi într'o situație defavorabilă.**

În acest sens, este recunoașterea Chinei comuniste de către Franța un act politic realist?

Punându-ne această întrebare, punem însăși problema cunoașterii actului politic. Și nu a unei cunoașteri târzielnice în perspectiva timpului, ci a unei cunoașteri imediate. Cunoaștere oportună, care să ne permită întrevederea rezultatelor. În deobște se spune: Istoria va decide. Ori, Istoria nu decide nimic; sau, dacă vreți, ea decide exact ceea ce manifestările importante ale oamenilor, care îi dau un sens sau altul, o determină să decidă. Cert, nu e rezonabil să aspirăm la o cunoaștere exactă, mai mult sau mai puțin științifică, într'un domeniu în care intră în joc sumedenie de factori, în genere contradictorii, și o serie de imponderabile. Politica nu e știință, ci artă a prevederii între marginile posibilului. Ea se fundează pe aproximații. Și e normal. Aproximarea primejdiei, atunci când se poate încă evita, are mai multă valoare, decât măsurarea precisă a întinderii dezastrului. În politică, prevedera impune așadar aprecieri oportune. Este evident că aceste aprecieri, din cauza dificultății alegerii faptelor determinante, pe de o parte, din cauza timpului relativ scurt în care trebue făcute, pe de alta, nu pot fi decât sumare. Cu aprecieri eronate, nu se pot însă face previziuni valabile. Oricât de sumară, aprecierea evenimentului politic trebue să fie justă; și când spunem justă, spunem implicit obiectivă. Ceea ce înseamnă că cel puțin asupra sensului actului politic să nu fie niciun fel de îndoială. Ori, ca să ne referim la cazul nostru, ce vedem? Singurul rezultat evident și, ca atare, indiscutabil, al recunoașterii Chinei comuniste de către Franța este polarizarea opiniilor. Se pare că ne învârtim în cerc. Aparent, da. În realitate, nu. Divergența de opinii în jurul inițiativei gaulliste, constitue pentru observatorul obiectiv primul indiciu că realismul politic al Generalului de Gaulle nu e de loc evident.

Posibilitatea aprecierii obiective a actului politic există. Se cere numai respectul câtorva reguli elementare.

1. Actul politic nu trebue privit izolat, ci in contextul său politic, în raport cu evenimentele care îl condiționează direct și în perspectiva concepției politice în care se integrează;
2. Nu trebue analizat dintr'un singur punct de vedere, ci din toate punctele de vedere; nu într'o singură ipoteză, ci în toate ipotezele posibile;

(urmare în pag. 4)

CREŞTINI VOIAM SĂ FIM...

Creştini voiam să fim, şi gândul nostru era totdeauna acela de a urma o răspicată politică de orientare creştină. Niciodată n'a fost o mişcare împotriva „tiraniei păgâne", asigurătoare însă în atâtea privinţi, fără ca noi să nu tresărim de dorinţa libertăţii de acţiune alăturea de ceilalţi fraţi întru Hristos. Deci creştinismul nostru n'a fost niciodată, ca acela al Răsăritenilor, mulţămit cu plecarea genunchilor, cu spunerea rugăciunilor, cu mişcarea mătăniilor şi facerea exterioară a semnului sfânt. Nu, pentru noi ideia creştină a însemnat totdeauna: răscoală, războ, recucerire, căpătare înapoi a celor pierdute: crucea noastră a fost mai mult acea, bătută de soare, de pe vârful steagurilor, decât crucea încunjurată de fumul tămâii în umbra altarelor.

Această tălmăcire a creştinismului, fiind energică, activă, laică, militară, e apuseană, Răsăritul preferând renunţarea, lăsarea „în plata Domnului" a vinovaţilor de robire, de apăsare, de stoarcere. Locuţiunea pe care am întrebuinţat-o face parte însă din graiul poporului şi ea înfăţişează o pornire obişnuită a sătenilor noştri. Nici la dânşii fapta răpede, mânioasă, nu se potriveşte cu liniştea acestei filosofii supuse, şi aceia cari au spus mai des „capul plecat sabia nu'l taie", au dat mai multe capete tăiate, fiindcă n'au vrut a se pleca...

N. Iorga

(Prefaţă la: **Scrisori de boieri. Scrisori de Domni,** Văleni, 1925, p. 153.)

ÎN SENSUL ISTORIEI

Intâmplător, am ascultat în ziua de 28 Iulie 1964, începând dela ora 10.30, pe reţeaua naţională a posturilor de radio franceze, o emisiune consacrată cercetăşiei. Am putut astfel afla că cercetaşii francezi aparţinând organizaţiei „Les Scouts de France", organizaţie pusă sub controlul dlui Maurice **Herzog,** care exercită functiunea de „Inalt Comisar al guvernului pentru Tineret şi Sport", nu se mai numesc cercetaşi (boy-scouts) ci... **pionieri.** Schimbarea aceasta de nume, care se înscrie şi ea desigur „în sensul istoriei", a fost urmată de o schimbare vestimentară. Pionierii francezi au renunţat la uniforma caracteristică, croiată după modelul uniformelor trupelor coloniale britanice. **Aceşti pionieri poartă acum cămaşa roşie.** Anunţând aceste schimbări, crainicul posturilor de radio franceze, a încheiat triumfător şi cu largă utilizare a vocabularului progresist: „Le scoutisme **de papa** est mort. Vive le scoutisme nouvelle vague!" Trebue oare să mai amintim că sloganul „Algeria lui tăticu a murit" a prefaţat lichidarea unei poziţii de apărare a Europei şi a civilizaţiei occidentale?

TOT ÎN SENSUL ISTORIEI

Cu ocazia vizitei lui Maurer la Paris, ziarul „Figaro", care este administrat de „Ionel" Cotnăreanu, pe vremuri mânuitor al briciului într'o frizerie din Iaşi, a spus că **România a împlinit vârsta de 20 de ani,** ca şi cum ea n'ar fi existat înainte de 1944. Cât priveşte oficiosul gaullist „Nouveau Candide", al cărui principal inspirator este Domnul Malraux, ministrul ideilor, acesta a fost şi mai categoric, un trimis special al ziarului la Bucureşti scriind următoarele rânduri:

„En vingt ans de travail, les dirigeants de Bucarest on réusi **a sortir leurs pays du Moyen Age dans lequel il était encore plongé à l'aube de la guerre** et à en faire un pays prospère et moderne."

Nici în presa comunistă dela Bucureşti nu s'a spus mai mult.

DELA BIBLIOTECA ROMÂNĂ DIN FREIBURG

Int'un număr trecut al ziarului, din eroare, am atribuit Domnului M. F. Enescu calitatea de preşedinte al Institutului Român de Cercetări. In realitate, Dsa este preşedintele „Fundaţiei de cultură românească" care urmează să se instaleze în localul ocupat până acum de Institut şi de Bibiotecă. Preşedinte al Institutului şi director al Bibliotecii este Domnul Prof. Virgil Mihăilescu.

Dealtfel, în momentul când numărul acesta este pus în pagină, Institutul Român de Cercetări şi Biblioteca Română din Freiburg au lansat un apel, către toţi românii din exil, aducând la cunoştinţă ca ASR Principele Nicolae, proprietarul localului, a trimis **somaţie de evacuare** Bibliotecii Române, care urmează să părăsească acest local până la data de 30 Septembrie 1964.

„Ca urmare a acestui fapt – spune apelul – suntem nevoiţi să revenim la proectul pentru achiziţionarea sau construirea unui local propriu, conceput acum opt ani. Termenul de evacuare fiind prea scurt, iar numărul de cărţi, documente şi colecţii de care dispune Biblioteca fiind acum considerabil, ne face să dăm caracter urgent acestui apel. Facem deci un cald apel, în primul rând la Românii din Exil, să jertfească, după greutatea pungii şi după bogăţia inimii, pentru ridicarea Casei de Cultură Românească, – focar de spiritualitate şi tribună de afirmare a dreptului la libertate şi onoare a poporului român în robie. Compatrioţi! Ajutaţi-ne! **Ca să nu se bucure duşmanul."**

Donaţiile în bani se pot trimite la:

Dresdner Bank – Freiburg i. Br. – Rumänisches Kulturhaus: Konto-Nr. 18363.

Corespondenţa şi donatiile în natură numai la Direcţia Institutului:

Rumänisches Forschungsinstitut – Rumänische Bibliothek – 78 Freiburg i. Br., Zasiusstrasse 39.

„PRODROM" — LA CE?

Am primit, şi citit, această „foaie de gând şi apropiere creştină", atât de frumos prezentată tipografic. Conţinutul însă ridică cel puţin câteva nedumeriri.

Pe p. 5–6 se etalează un extras din „Ortodoxia" (Bucureşti) despre „Contribuţia Românilor şi a bisericii ortodoxe române la susţinerea Sf. Munte". La p. 7 este reprodusă lista „aşezărilor româneşti din sfântul Munte", după Gh. I. Moisescu, preotul dela Viena cu metania în RPR. O analiză sumară a textelor dovedeşte că autorul a „împrumutat" cu amândouă mâinile din literatura noastră istorică (v. N. Iorga în „Acad. Rom. Bul. Sect. Ist." 1914 şi Gr. Nandriş, **Documente româneşti în limba slavă din mănăstirile Muntelui Athos 1372–1658,** Bucureşti 1937). Bine înţeles, Cucernicia Sa s'ar pârjoli asemeni cuconilor din Efes dacă ar scrie ca referinţă numele celor doi învăţaţi. Numai că redacţia „Prodromului", reproducând cu atâta uşurătate aceste „date" se face complicele (inconştien?) al unei măsluiri. La p. 8, sub semnătura, dublă, a d-lui Paul Miron citesc cele ce urmează:

„Aportul românesc va căpăta şi el cinstirea cuvenită de la înţeleapta şi demna atitudine a delegaţiei bisericii noastre la adunarea ortodoxă de la Moscova, în 1948, până la contribuţiile ştiinţei teologice care a conlucrat – cu toate opreliştele şi diriguitele păsuiri – la casa întâlnirii. (Ne gândim, de pildă, la acel memorabil studiu apărut în 'Ortodoxia' VII, 2; 1955 asupra situaţiei teologiei catolice contemporane, studiu care răstoarnă prejudecăţi vechi deschizând larg ferestrele dragostei înspre fraţii râmleni.)
Pentru pribegi, pentru desţăraţi, pentru cei încercaţi de apele tristeţii şi al nerodnicului plictis se deschid fruntariile unei mari patrii ecumenice sub soarele veşniciei. Să luăm aminte, ca să nu treacă şi acest ceas nefolosit pe lângă noi."

Aşadar reţin:

1° „Aportul românesc" care merită „cinstire" etc., se situează între participarea delegaţiei RPR la Moscova şi un „studiu" din „Ortodoxia".

2° Trimişii Prea Fericitului Iustinian Marina au avut o atitudine „înţeleaptă şi demnă".

3° Pentru dl. Paul Miron mesagerii Sovrom-Patriarhiei constitue „delegaţia bisericii noastre".

4° Până în 1955 ortodoxia românească e plină de prejudecăţi.

5° Pribegii îşi vor regăsi „patria ecumenică" la un loc cu Moscova şi Bucureştii.

Recunosc şi admir abilitatea autorului, care numai în 19 rânduri spaţiate a putut condensa asemenea program şi atâtea aberaţii. Cum editorialul nu aspiră la „trânteli duhovniceşti" – ceeace este lăudabil – să venim dar, în spirit agonistic, cu argumente laice.

Pe filolog l-aş întreba dece foloseşte forma veche slavă de **Râmleni (= Rimljanin, Rimljane)?**

Iar pe istoricul, desutul de grăbit, al ecumenismului l-aş chestiona dacă a cântărit valoarea „veacurilor de hulă"? Căci insinuarea e scandaloasă. Ortodoxia românească (pre-RPR-istă) n'a participat la campanii deşanţate împotriva Bisericii Romane. În 1592, voevodul Petru Şchiopu îi scria arhiducelui guvernator Ferdinand: **Nouă ni place legea catolică, dacă este lege dreaptă.** A se lua aminte: trecuseră abea 71 de ani dela afişarea la Wittenberg a tezelor lui Luther; Europa fierbea de spiritul Reformei... şi un prinţ moldovean pribeag, chinuit sufleteşte, credincios însă unei datini liberale scria această frază fără pereche în uraganul de fanatism al vremii .Cât despre „hulă", Grecii şi Muscalii se pot desădi – noi însă nu. Megaducele Lucas Nottaras dorea – şi Cerul i-a ascultat nesăbuita aspiraţie – să vadă intrând în Sf. Sofia mai degrabă turbanul lui Mahomet decât calota legatului papal. Gând nebun care se prelungeşte azi în rugăciunile rostite la Athena împotriva unirii bisericilor. De Ruşi să nu mai vorbim, căci – aşa cum scria cel care cunoştea atât de bine aceste jivine, B. P. Hasdeu – n'au fost şi nu sunt creştini. Sectanţi sanguinari, ieri au politizat pronia iar azi economia. Soborul muscălesc e un fel de şamanism siberian care nu are nimic în comun cu măsurata, curata spiritualitate mediteraneană cu rădăcinile la Samos şi Qumrân. Aiurelile pravoslavnice sunt pură mongolizare a creştinismului, aşa cum statul kievian a fost o mutilare slavo-tătară a structurilor democratice scandinave. Şi pentruca să nu amestecăm obielele şi dantele, nu e vina noastră dacă rusismul, acest Midas al stepelor, transformă în noroi tot ce atinge cu laba.

Scurt: Românii n'au a primi dela nimeni lecţii de ecumenism. Noi n'am aşteptat sfatul a diferite şi destul de dubioase „mişcări" pentru a ne da seama că biserica lui Hristos e una. A proclamat-o în ambasada către dogele Veneţiei acel smeu şi arhanghel care a fost Ştefan, ultimul cruciat.

Şi pentrucă dl. Paul Miron îşi închipuie, cu smerenie, că cei care nu participă la cavalcade athonite sunt „proşti, mici şi vicleni" să ia şi să citească cu atenţie studiul documentat al părintelui Flaviu Popan: **Il problema del Concilio ecumenico nella teologia ortodossa romena d'oggi** (Soc. Acad. Dacorom. Acta Philosoph. & Theol II pp. 355–389). Şi va vedea nu numai câtă strădanie au depus, în vederea apropierii, capii bisericii noastre în anii '20, dar mai ales câtă „cinstire" merită cei care, sub mitră, vociferează ca la „Scînteia" (v. în special citatele dela p. 367).

Aştept deci cu mult interes numerele următoare ale „Prodromului" spre o deplină lămurire. Căci vreau neapărat să ştiu dacă „ecumenism" însemnează să ne pupăm ruseşte pe obraz cu Mikoian şi cu Nikita.

E. LOZOVAN

„ORTODOXIA" MUSCĂLEASCĂ

Muscalii n'au ce căuta în Balcani, locul lor fiind în Urali. Apoi, dacă e vorba de ortodoxie, Muscalii să pretindă cel mult că sunt un soiu de creştini, fie; dar ortodoxi ei nu sunt, ci profesează numai un rit cu totul deosebit, care se poate numi **tzarodoxia** cu un **Papă la Neva.** Acesta nu e paradox, ci un adevăr demonstrabil, pe care îl voiu şi demonstra.

Biserica cea muscălească se împarte în două tabere distinse: biserica muscălească cea oficială şi o biserică muscălească neoficială.

Să începem prin cea neoficială: aşa numitul **raskol,** literalmente „schismă".

Rutenii şi-au căpătat, abia de vreo 50 ani, una singură sectă, care orişicum este mult mai cuminte decât toate cele muscăleşti, anume **Stundismul.** Stundismul se înrudeşte cu protestantismul german şi s'a şi născut pe la 1860 în coloniile nemţeşti din Rusia meridională, mai ales într'o colonie nemţească din Basarabia, în satul Sărata din districtul Akermanului, unde primii predicatori au fost Nemţii Lindl şi Strohle. Este remarcabil că propaganda stundistă a debutat în Basarabia, dar n'a putut să molipsească pe niciun Moldovean, ci a trebuit să treacă peste Nistru şi acolo s'a răspândit cu neînchipuită repeziciune printre Ruteni; fiind însă o sectă mai de treabă, ea n'a putut străbate la Muscali. Muscalii se mulţumesc cu sectele cele mai absurde, uneori chiar criminale, cari formează biserica lor cea neoficială.

Această biserică muscălească neoficială nu este o glumă numerică de vreo câteva mii de oameni, nici chiar de câteva sute de mii, ci nu e departe de jumătatea numărului total al Muscalilor propriu zişi, ai stăpânilor Rusiei, ai candidaţilor de a stăpâni peninsula balcanică. În 1830 contele Krasinski constatase 5 milioane „et le nombre allait sans cesse en augmentant".

În România, în Bucovina şi 'n Dobrogea, Muscalii cei imigraţi la noi: Lipoveni şi Scapeţi, pe care îi descrie răposatul episcop Melchisedek şi preotul Dimitrie Dan, ne pot da o idee despre ceea ce este biserica muscălească cea neoficială, dar o idee slabă, căci cei mai răi au rămas la Nord în patria lor. Acolo se menţine până astăzi, bunăoară, secta celor porecliţi Duhobortzi, ale căror asasinate îngroziseră la 1839 pe contele Worontzof, descoperindu-se o insulă a lor numita **Rai i Muka,** adică „Paradis şi tortură", unde s'au găsit mii de cadavre a victimelor. O altă sectă, **Hlestovşciki,** reprezintă întocmai pe Flagelanţii din veacul de mijloc. O altă sectă, **Subotniki,** imitează obiceiurile şi riturile Evreilor. O sectă consideră sinuciderea sau omorul prin ardere ca un botez de foc. Baronul Haxthausen, care trăise în Rusia pe la 1843, ne povesteşte cum, câţiva ani înnainte, pe o moşie de lângă râul Volga, vreo cincizeci de sectari s'au întrunit pentru a se omorî unul pe altul, şi toţi au căzut măcelăriţi unul cu cuţitul altuia, afară de numai doi rămaşi vii, fiind surprinşi de către autoritate.

Să trecem însă la cealaltă biserică muscălească, la cea oficială, la care aparţine şi pe care o protege făţiş guvernul dela Petersburg, numind-o cu fală **pravoslavnică.** Ultimul nostru cronicar, Zilot Românul, care scria pe timpul lui Tudor Vladimirescu, caracterizează româneşte şi greceşte întreaga lume oficială muscălească în două versuri:

„Iar în năutru ce să vezi: un lup supt pielea oii:

Dela împărat până la ofiţer, ἅπαντες ἓνα σιῖ" adică toţi unul ca altul. Aceşti „lupi supt pielea oii", fie cât de răi, au fost în adevăr ortodoxi, cel puţin un fel de ortodoxi, până la Petru cel Mare. Până atunci Muscalii aveau în fruntea bisericii un cap canonic. Doctrina evangelică nu îngăduie unui mirean să stea în capul bisercii. La 1702 Petru cel Mare a desfiinţat patriarcatul dela Moscova şi s'a proclamat el însuşi şef suprem al Bisericii De atunci şi până astăzi tzarul este **Papa dela Neva,** întocmai după cum la catolici este **Papa dela Vatican,** însă fără asemănare mai teribil Papa cel muscălesc, de vreme ce în loc de cârje ţine în mână o năgaică, un gârbaci special al Cazacilor. Este o Kesarodoxie, o tzarodoxie, o nagaicodoxie, dar nu poate fi ortodoxie. Muscalii nu sunt coreligionari cu Românii, cu Grecii, cu Serbii şi cu Bulgarii.

B. P. Hasdeu

(Fragmente din articolul: **Papa de la Neva,** 1901, ed. Mircea Eliade, vol. II, p. 146 ss.)

„NOUĂ NI PLACE LEGEA CATOLICĂ..."

(Petru Şchiopu Voevod către arhiducele guvernator Ferdinand, Bozen-Tirol, 1592, text publicat de E. Hurmuzaki, vol. XI.)

...Şi iarăşi ni scrii Măria Ta despre lege, ce lege avem noi, ori că pe alţi oameni cari stau în ţara aceasta, să nu-i îndemnăm a primi legea noastră. Eu vreau să spun lămurit Mariei Tale: ce avem noi cu oamenii! Că noi n'avem căi pentru a învăţa şi îndemna la legea noastră. Departe de noi! Dar, totuşi aceasta ne rugăm cu lacrămi şi o cerem numai decât: să ni învoiască Măria Ta a face un lăcaş de biserică pentru rugăciunile noastre, de scânduri, în vreun unghi ori în vreo grădină. Totuşi să fie voia Măriei Tale! Despre Ştefan însă, fiul mieu, faci pomenire Măria Ta, să-l las să primească legea catolică. Despre aceia, în toate chipurile şi locurile, fiul mieu Ştefan e sluga Măriei Tale. Dar, dacă Domnul Dumnezeu ni va lungi viaţa şi va avea mila şi îndurarea Măriei Tale asupra capului său, şi dacă-i va veni vremea de însurat, şi va voi să aibă soţie din vreun boier sau sfetnic al Măriei Tale, şi singur, fără voia noastră, va intra în legea catolică. Pentrucă nouă ni place legea catolică, dacă este lege dreaptă. Măria Ta ştii bine ce e legea şi învăţătura grecească; noi din copilărie de asta ne amintim, şi o ţinem, şi o mărturisim; dar în părţile noastre sunt multe legi şi învăţături, şi toate sunt în pace. Şi noi cerem dela Măria Ta să fim în pace în legea noastră, pentrucă şi în ţara noastră este legea catolică, şi au biserici, care biserici au fost clădite de părinţii noştri, şi sunt catolicii în pace. Că ştie şi singur Sfântul Papa, pentrucă a fost trimes de Sfântul Papa în solie un episcop în ţara noastră, ca să vadă cum se ţine legea catolică, precum poţi înţelege din scrisorile Sfântului Papa...

SCOLII
CRONOLOGIE ŞI PROBITATE

Sub titlul lipsit de orice discreţie „De la Vintilă Horia la Jérôme Carcopino" se face în „Fiinţa românească" no. 2 pp. 146–147 un comentar foarte ciudat. Respectul adevărului mă obligă să intervin.

Un lector neavertizat, citind nota amintită, va deduce simplu că ilustrul savant francez s'a inspirat din cartea scriitorului român! Acestuia din urmă nimeni nu-i va contesta **mari** calităţi dar – fie-ne iertat – bunul simţ îi va refuza competenţa în treburile filologiei clasice, mai ales într'o vecinătate atât de copleşitoare.

Să vedem textele; ce spune membrul Acadediei Franceze? „Le remarquable roman de M. Vintilă Horia, **Dieu est né en exil,** a révélé, chez nous, à la plupart de ses lecteurs, un Ovide auquel ils ne s'attendaient pas". Traducătorul sare 39 de rânduri, fără să indice omisiunea, care în orice text, garantat de o semnătură probă, ar fi fost arătată cu puncte de suspensiune încadrate de paranteze patrate. Aşa [...]. Ce spune dar dl. Jérôme Carcopino în paragrafele escamotate?

Anume că cititorii francezi ai romanului d-lui Vintilă Horia – obişnuiţi cu clişeul unui Ovidiu monden şi erotoman – au fost surprinşi de imaginea unui poet torturat de nelinişti metafizice. Dar acest alter ego al Sulmonezului era familiar savanţilor români, **maeştrii d-lui Vintila Horia:** „Ils (c.-à-d. les lecteurs français) ne pouvaient être que décontenacés par un pareil dédoublement de l'Ovide auquel ils étaient habitués; et sans doute plusieurs d'entre eux l'ont-ils jugé incroyable et fictif, alors qu'il était familier aux maîtres roumains de M. Vintilă. Ceux-ci, depuis longtemps, avaient fait de l'œuvre d'Ovide une étude passionnée." Urmează apoi referinţa la studiul: **De la basilique de la Porte Majeure à Tomis,** publicat în 1929 în „Orpheus", şi în care autorul lansa pentru prima dată ipoteza unui Ovidiu pitagorizant. De atunci ideea şi-a săpat albie adâncă. Şi marele prieten al lui Vasile Pârvan consemnează – aşa cum vor face toţi latiniştii respectuoşi ai comandamentului cardinal **suum cuique** – că volumul **Ovidiana** (apărut în 1958) a contribuit mult la fundamentarea acestei teze: „Aujourd'hui il suffit d'ouvrir le riche et précieux volume d'**Ovidiana** que nous devons au dévouement scientifique du regretté professeur Herescu pour mesurer le chemin parcouru par l'idée d'un Ovide philosophe et pythagorisant".

Concluzia d-lui J. Carcopino (la p. 169) este că Românii **(la plural)** au înţeles de mult măreţia lui Ovidiu şi aceasta – accentuarea nu e a mea – înaintea publicării celebrului roman: „Les Roumains auront été les premiers à comprendre l'inquiétude en quoi consiste sa véritable grandeur, celle que, bien avant les pages de **Dieu est né en exil,** aura ressuscité le ciseau d'Ettore Ferrari à Constanza".

Sa rezumăm cronologia:

(urmarea în pag. 5)

CAPITULAREA REGELUI MIHAI

(urmare din pag. 1)

front și a arătat că este necesar să se încheie un armistițiu. I-a reamintit condițiile deja acceptate de guvernul rus, l-a informat despre dispozițiile date pentru reluarea discuțiilor de la Stockholm și despre comunicarea făcută guvernului german prin ministrul Clodius. El considera că dacă trupele germane au libertatea să se retragă în ordine în timp de două săptămâni, guvernul german trebuia să fie înștiințat, ca să-și ia măsurile pentru aplicarea acestei condiții, bine înțeles cunoscând și partea cealaltă prin care România era datoare să intervină cu armele, în cazul că Germania ar fi refuzat să-și retragă trupele. Regele Mihai n'a luat în considerare explicațiile Mareșalului. După ce s'a consultat cu oamenii lui de încredere aflați într'o cameră alăturată, i-a adus la cunoștință că guvernul lui este concediat, și a dat ordin să fie arestat pe loc și închis în palatul regal. Imediat au mai fost arestați Mihai Antonescu, generalul Pantazi, ministru de răsboiu și generalul Vasiliu, ministru de interne. Această audiență reprezintă momentul crucial al istoriei răsboiului nostru cu Rusia. Aici s'a frânt încordarea de mai bine de trei ani, prin care poporul român a cautat să-și salveze independența, luptând în contra Rusiei și s'a trecut total de cealaltă parte, alături de Ruși, **fără nici un fel de garanție scrisă, și semnată nici din partea acestora, nici din aceia a aliaților lor occidentali.** Din nefericire nici unul din participanții la această audiență n'a scris nimic asupra felului cum s'a desfașurat, așa că există mai multe versiuni.

În noaptea de 23/24 August, Mareșalul Antonescu a fost predat fostului locotenent Bodnăraș, dezertor din armata română la ruși. Acesta venise de câteva luni pe sub ascuns în țară și trăia sub un nume fals în apropiere de București. Era agent rus și se găsea în legătură cu palatul regal; prezența lui de altfel era cunoscută și unor oameni politici în legătură cu palatul regal.

Șeful serviciului secret Eugen Cristescu și cu generalul de jandarmi Tobescu, informați despre cele ce se pregăteau, văzând că Mareșalul nu mai iese de la palat, au bănuit că a fost arestat și s'au dus la von Killinger ca să-i expună presupunerea lor. Ministrul german nu i-a crezut și a calificat informația drept „turburare a ordinei publice".Acesta refuzase să creadă și mai înainte informațiile primite pe calea serviciilor secrete germane și nu luase nici o măsură ca să poată face față oricărei eventualități.

„Dacă dușmanul vostru va cere
legăminte rușinoase dela voi,
atuncia mai bine muriți prin
sabia lui, decât să fiți privitori
împilării și ticăloșiei țării voastre.
Domnul părinților voștri însă se
va îndura de lacrămile slugilor
sale, și va ridica dintre voi pe
cineva, carele va așeza iarăș pe
urmașii voștri în volnicia și
puterea de mai înainte."

Hronică moldovenească

Intre timp; Regele numise prim-ministru pe generalul Sănătescu, care era șeful casei militare și îndeplinea și funcția de mareșal al palatului. Ministru al afacerilor străine a fost numit Niculescu-Buzești. Șefii de partide din blocul național-democrat au intrat în guvern ca miniștri fără portofoliu.

La ora 22, Regele a citit la radio o proclamație, prin care anunța poporului român că un armisițiu a fost încheiat și ordona trupelor române să înceteze lupta. Killinger a fost chemat la palat și Regele l-a rugat să comunice guvernului german să retragă neîntârziat trupele germane din România, pentru ca să evite un conflict între cele două armate, care au fost aliate până atunci. Niculescu-Buzești a făcut aceiași comunicare consilierului de legație Stelzer.

În noaptea de 23/24 August, Regele Mihai a trimis la Constantinopol pe lt. colonel englez de Chastelain, cu rugămintea către conducerea supremă aliată din Mediterana să i se trimită imediat trupe în ajutor. Acest ofițer englez fusese parașutat în România împreună cu alți doi ofițeri în toamna anului 1943, ca să ia legătura cu Maniu și să organizeze o adevarată rezistență. Fiind parașutați în altă parte de cât acolo unde erau așteptați, s'au îndreptat spre o localitate apropiată ca să se informeze asupra locului unde se găseau. Jandarmii din localitate constatând că sunt englezi, i-au arestat și i-au trimis la comandamentul jandarmeriei de la București. Ofițerul englez având o scrisoare din partea lui Churchill către Maniu, a fost dus la Mareșalul Antonescu, care i-a cerut scrisoarea. Chastelain a refuzat să i-o dea în virtutea legilor onoarei, spunând că el nu poate da scrisoarea de cât lui Iuliu Maniu și numai acesta ar putea să-i comunice conținutul ei. Mareșalul l-a trimis imediat sub escortă la Maniu, iar acesta a deschis scrisoarea în fața escortei și a citit-o la telefon mareșalului. Churchill cerea lui Maniu – în interesul aliaților și al României – să facă presiuni în vederea capitulării României, a cărei independență ar fi putut astfel să fie garantată. Lt. Colonel Chastelain a rămas prizonier până în seara zilei de 23 August.

În aceiași noapte, cei doi delegați de la Cairo au primit împuternicire din ordinul Regelui să încheie neîntârziat un armistițiu cu cele trei puteri, pe baza propunerilor sovietice de la începutul lunii Aprilie și la care a cerut să se adauge condițiile admise de guvernul sovietic în tratativele duse de guvernul Antonescu prin mijlocirea ministrului Nanu la Stockholm. Novicov, reprezentantul rus, luând cunoștință de cererea României, a comunicat la 26 August celor doi delegați români, că guvernul rus este de acord cu propunerea guvernului român. Intre timp însă, prima condiție – acordarea unui timp de 15 zile pentru retragerea armatei germane – a devenit inaplicabilă. În urma bombardării capitalei de către aviația germană, România se găsea deja în stare de răsboiu cu Germania. Tot odată ambasadorul sovietic a comunicat că semnarea armistițiului va avea loc la Moscova.

O întrebare care se pune. De ce șefii blocului național-democrat, care cunoșteau condițiile obținute de Conducător încă din luna Iunie, n'au renunțat atunci la tratativele de la Cairo, când au constatat că Rușii nu vor să trateze cu ei și că puterile occidentale nu erau dispuse să intervină? Din moment ce la Cairo nu puteau avea un rezultat și la Stockholm se obținuseră condiții valabile pentru o bază de discuții, era logic ca blocul opozitionist să renunțe la încercarea lui și să se alinieze în spatele Mareșalului ca să-l sprijine.

Mai reamintim că în luna Aprilie, după ce primele condiții rusești au fost cunoscute atât de Antonescu cât și de opoziție, Mareșalul le-a refuzat considerându-le inacceptabile. Din datele procesului Conducătorului reiese că acesta a avut în acel timp o lungă discuție cu Iuliu Maniu căruia – între altele i-a spus: **„Domnule Maniu, eu nu pot să primesc aceste condiții, însă nu mă cramponez de conducerea statului; nu vreau să fiu o piedică pentru binele neamului românesc, bine pe care l-am urmărit. Luați conducerea și acceptați aceste condiții, dacă le găsiți acceptabile."** Iuliu Maniu a refuzat să-și ia răspunderea și să ducă mai departe tratativele pentru armistițiu numai cu Rușii. Atunci se pune o altă întrebare. **Dece a fost necesară lovitura de stat de la 23 August 1944, dacă Mareșalul Antonescu era dispus să se retragă de la conducerea statului încă din luna Aprilie și să-l lase pe Iuliu Maniu?** Un răspuns logic nu se poate găsi.

Ce se întâmpla în acest timp în sectorul german din București? După ce von Killinger a luat cunoștință oficial de schimbarea de poziție a României, reprezentanții germani din București – generalul Hansen, amiralul Tillesen, generalul Gerstenberg și atașatul militar generalul Spalcke – s'au întrunit la ambasada germană. Generalul Gerstenberg care la acea dată era comandantul aviației germane de pe teritoriul român din spatele frontului și comandantul trupelor germane din regiunea Ploești-Câmpina, a fost de părere să să bombardeze orașul București și să-l ocupe cu divizia a 5-a antieriană de la Ploești; în acest scop trebuia să se pună imediat în marș spre Capitală. Ceilalți însă au fost de părere să se accepte propunerea Regelui. Cum legăturile telefonice și telegrafice cu Germania erau întrerupte, Killinger și Gerstenberg au vorbit printr'o linie specială a aviației cu generalul Kreipe, seful de stat major al armatei aeriene, comunicându-i situația din România și propunând bombardarea Capitalei.

Hitler, care a avut prima informație la orele 22 prin proclamația Regelui Mihai, a dat imediat ordin genegralului Friessner, comandantul tuturor forțelor germano-române de pe frontul român (grupul de armate Ukraina de sud) să ia sub ordinele lui toate trupele germane aflate pe teritoriul României pentru păstrarea siguranței și a ordinei. În acelaș timp generalul Hansen, comandantul tuturor trupelor germane din interiorul României a primit ordin – după dispozițiile lui Hitler să ocupe Capitala cu divizia a 5-a antiaeriană „să doboare revolta, să nu ducă nici un fel de tratative cu rebelii și să bombardeze orașul". Mareșalul von Weichs comandantul grupului de armate sud-ost (Bulgaria, Jugoslavia, Grecia și Albania) a primit ordin să trimită imediat spre București un grup de forțe german. Acest grup a fost constituit din brigada 92 inf. întărită cu tunuri și care de luptă.

În dimineața zilei de 24 August au fost lupte în jurul clădirii misiunii aeriene germane, iar celelalte servicii au fost numai încercuite de trupe române fără să se dea lupte. La ora 11, germanii au executat un atac aerian bombardându-se 150 de puncte alese din București. Pagubele materiale provocate de acest bombardament au fost incomparabil mai mici de cât acelea ale bombardamentului aerian occidental de la 4 Aprilie, dar din punct de vedere politic a avut un rezultat dezastros pentru Germania, pentru că a constituit motivul declarării de răsboiu din partea noului guvern român.

Divizia a 5-a antiaeriană germană a ajuns la orele 11 la marginea de nord a capitalei, dar n'a putut pătrunde mai departe, pentru că între timp sosiseră trupe române, care au pus în stare de apărare toate intrările în București.

Grupul de armate Ukraina de Sud, fiind angajat cu toate forțele în bătălia din Moldova și Basarabia, n'a putut pune la dispoziție de cât trei companii, iar grupul de armate sud-est a trimis pe calea aerului un batalion de parașutiști. Cu toate aceste ajutoare, forțele germane aflate sub ordinele generalului Gerstenberg erau inferioare forțelor române cari apărau capitala, așa că n'au putut intra în oraș.

La 27 August dimineața, aviația de bombardament americană a bombardat terenurile de aviație de la nord de București aflate în stăpânire germană. La 31 August generalii Gerstenberg și Stachel au căzut prizonieri și au fost predați Rușilor. Brigada 92 inf. a ajuns până la Orșova de unde s'a înapoiat la Belgrad.

Miniștrii germani Clodius și von Killinger, generalul Hansen, amiralul Tillesen cu personalul legației și mulți alți germani au rămas în București.

(Urmarea în numărul viitor)

ALECU RUSSO:
CÂNTAREA ROMÂNIEI

Cel ce nu cunoaste nevoia legii,
Nu cunoaște ce e libertatea,
Căci nu poate fi libertate fără lege . . .
Și acel ce nu se ține de duhul legii
Se leapădă de libertate.

GENERAL RUDOLF KONRAD ZUM GEDENKEN

Auf der Vartturay-Höhe, wo einst die Genueser eine Festung bauten, 6 km ostwärts von Uskjul auf der Krim (Sommer 1943): General Rudolf Konrad bei der 2. rumänischen Gebirgsdivision. Der rumänische Oberst, Kommandeur der 4. Gebirgsjäger-Gruppe (rum. Gebirgsjäger-Gruppe = Regiment) erklärt die Lage. Links neben ihm: Generallt. Dumitrache, Kommandeur der 2. rum. Gebirgsdivision. Im Hintergrund die Küste in Richtung Sudak.

La Divizia 2-a Munte (vara anului 1943, în Crimeea): Colonelul, comandant al Grupului 4 Vânători de Munte explică Generalului Konrad dispozitivul trupelor române. In stânga acestui colonel: Generalul Dumitrache, Comandantul Diviziei a 2-a Munte.

„ERAM TOȚI NAȚIONALIȘTI ȘI CREȘTINI . . ."

. . . în 1941, generația mea primea, pe frontul rusesc, botezul de foc. Mulți nu se mai întoarseră, iar alții umplură închisorile utopiei instalată la noi și în toată Europa centrală, în urma acestui război ciudat deslănțuit în numele libertății și care s'a terminat în temnițe și lagăre de concentrare. În timp, Pactul Atlantic a adus cu sine uitarea frumoaselor principii din Charta Atlanticului. Și nimeni nu mai îndrăznește să vorbească de libertatea popoarelor europene, îngropate sub ruinele celei mai mari catastrofe a istoriei. Alte libertăți par mai urgente în ochii acelora care, vorbind de libertate, o rumegă de dimneață până seara, sau ignorând-o simplu, confundă principiile cu propria lor uitare. Sute de scriitori mor sau zac în închisoare, dincolo de această uitare, studenți – știți voi oare studenți din Paris și Roma? – muncesc în Delta Dunării, cu apa până la piept, noroiul și lipitorile mâncându-le carnea, condamnați la ceeace se numește **reeducare** într'o limbă tot atât de absurdă și lipsită de sens ca și sistemul ce o folosește.

Toate aceste lucruri erau de neconceput în 1938. Toată lumea știa în România ce se petrece la răsărit – și pentru acest motiv partidul comunist român număra abea o mie de membri, cei mai mulți străini. Noi consideram comunismul ca o chestiune ce-i privea pe Ruși. Dacă sufereau în lagăre și închisori, dacă-l aveau pe Stalin, nu'aveau decât să se descotorosească. Și pentru a împiedeca această urgie de a trece frontierele vecinului răsăritean, **eram toți naționaliști și creștini,** adversari din principiu doctrinei care transformase în câțiva ani un popor întreg într'o masă de sclavi tremurânzi și înfometați. Și, bine înțeles, eram împotriva acelora care mărturiseau la noi doctrina răului, și încercam să ne aliăm în Occident cu orice mișcare al cărei scop esențial era anticomunismul. În acest sens trebue să se vorbească de naționalismul românesc, care n'a fost nici fascist, nici național socialist – chiar în ceasul exagerărilor – căci acest naționalism n'avea alt scop decât de a împiedeca răspândirea comunismului în Europa.

Vintilă Horia, 1964
(**Giovanni Papini,** p. 127–28)

Vă rugăm să ne scrieți numai la următoarea adresă:
8031 EICHENAU/Obb.
Ludwig-Thoma-Strasse 9
Germania

Intre Peking și Moscova

(urmare din pag. 1)

3. Actul politic nu trebue considerat static, ci dinamic, în desfășurare.

Să încercăm să deslușim sensul recunoașterii Chinei comuniste de către Franța, aplicând aceste reguli.

Contextul politic international. Datorită cursei înarmărilor, care, dincolo de o anumită limită, a stârnit teroarea războiului atomic, trezind în cele două tabere antagoniste instinctul de conservare, se ajunsese în politica mondială la o stare de inerție, de stagnare, de petrificare, la un înfiorător echilibru al teroarei. Impas...

O asemenea situație statică, de lâncezire, incompatibilă cu viața societății umane, nu putea dura la infinit. Echilibrul trebuia rupt. Cum? Prin forță? De neconceput. Spectrul războiului atomic era mereu prezent. Nu rămânea decât o posibilitate. Politic.

Socotim că e momentul să ne întrebăm: Cine avea în primul rând interes ca echilibrul să fie rupt? Occidentul, care nu are alt ideal decât să asigure, apărând ce-a mai rămas, generației actuale măcar câțiva ani de tihnă și confort, sau comunismul, care urmărește consecvent și prin toate mijloacele visul său de dominație mondială?...

Cu această întrebare, diferendul dintre Peking și Moscova care intervine, la timp, pentru a debloca dialectic angrenajul evenimentelor ne apare deja suspect. Dar să nu anticipăm.

In acest context, recunoașterea Chinei comuniste de către Franța reprezintă un punct de cotitură. Echilibrul e rupt. Omenirea se precipită iarăși în vâltoarea evenimentelor. De Gaulle contribue la accelerare Istoriei. Meritul acesta nimeni nu i-l va contesta. Dar, din punct de vedere al lumii libere, pe care el pretinde că o reprezintă, este această accelerație pozitivă său negativă. Aici e toată problema. Sensul actului politic, de care vorbeam mai sus.

Conflictul ruso-chinez. Nu cunoaștem precis intențiile Generalului de Gaulle și n'avem posibilitatea să pipăim realitatea comunistă. Ori, ca să afirmăm că el a făcut dovadă de realism politic, recunoscând China comunistă, ar trebui să fim siguri: c'a sesizat bine situația politică internațională; că nu urmărește decât exploatarea unei ocazii favorabile în vederea consolidării pozițiilor lumii libere și anihilarea agresivității comuniste; și că inițiativa sa este actiunea cea mai adecuată pentru atingerea scopului urmărit.

Așadar, suntem reduși la ipoteze. Dacă, întrevăzând toate ipotezele posibile, inițiativa Generalului va apărea favorabilă Occidentului, nimeni nu va mai putea contesta realismul său politic, dacă ea se dovedește favorabilă în anumite ipoteze și defavorabilă în altele, realismul gaullist e discutabil — și cu atât mai discutabil cu cât realitatea riscului depășește posibilitatea avantajelor; iar dacă ea se dovedește dăunătoare Occidentului, în toate ipotezele, atunci ori considerăm că Generalul de Gaulle face conștient jocul comunismului internațional, ori, dacă nu, suntem obligați să admitem că ea izvorăște dintr'un impuls ce își are sursa dincolo de limitele responsabilității.

N'ajungem la concluzii valabile decât dacă pornim dela date sigure. Evenimentul care a dominat și continuă să domine politica internațională este conflictul dintre Moscova și Peking. Inițiativa gaullistă e condiționată direct. Și cine crede că de Gaulle e un anti-comunist sincer, dar vorbește de realism făcând abstracție de acest conflict, definește, fără să vrea, realismul gaullist ca un joc fantezist de-a politica, dela care nu s'ar aștepta alt rezultat decât plăcerea bolnavă a transformării instantanee și fără rost a dușmanilor în prieteni și a prietenilor în dușmani.

In aprecierea sensului politic al recunoașterii Chinei comuniste de către Franța, diferendul dintre Moscova și Peking, real sau închipuit, constitue obligatoriu primul punct de referință.

Ce este această faimoasă ruptură în sânul comunismului internațional, în jurul căreia presa de tiraj face atâta larmă, încât opinia publică occidentală crede sincer în realitatea ei? Tot felul de ipoteze au fost avansate. Unii situiază conflictul pe plan ideologic: revizionim sau deviaționism; alții, socotind că puritatea ideologică nu e pusă în cauză, susțin că divergența e doar de ordin tactic. Mulți justifică ruptura prin existența unor conflicte teritoriale și aduc în sprijinul tezei lor pretinse concentrări de trupe de o parte și alta a frontierei siberiene. Câțiva nu se sfiesc să-i dea o interpretare rasială și chiar rasistă. Cu multă ironie, unul dintre aceștia îmi împărtășea zilele trecute convingerea sa intimă. După el, conflictul ar fi provocat și întreținut de marea finanță internațională, deoarece exponenții ei sunt convinși că într'o lume comunizată, sub egida Chinei, Evreii n'ar avea niciun viitor, căci, oricât și-ar schimba ei numele pentru a se fofila în aparatul de Stat și la posturile de conducere, ca în „democrațiile populare", nu le va fi deloc ușor să-și schimbe fizionomia. Favoarea de care se bucură Moscova în presa occidentală, controlată de finanța cosmopolită, așa s'ar explica.

Niciuna din aceste ipoteze nu e total lipsită de fundament. Diferența dintre ele nu e însă decât aparentă. Toate au ceva comun: fondul, realitatea conflictului. Ruptura este, pentru cei care le formulează, atât de evidentă, încât orice demonstrație li se pare inutilă. Atitudinea comuniștilor români, care, după toate aparențele, caută să exploateze divergența dintre cei doi coloși, protagoniști ai comunismului internațional, în vederea obținerii unei anumite independențe politice, nu este prin ea însăși cea mai bună confirmare?

Perfect. Numai că în politică nu e permis să ne punem ochelari de cai pentru a nu vedea decât într'o singură direcție. Soarta popoarelor și viitorul lumii nu poate fi jucat la roata cu noroc pe o singură culoare. O prudență elementară ne obligă, deci, să întrevedem toate ipotezele posibile și în special ipoteza cea mai defavorabilă. Căci cine se pregătește să facă față ipotezei defavorabile, va putea face față, cu siguranța, și în ipotezele favorabile.

Să lărgim deci puțin sfera de observație și în loc să privim recunoașterea Chinei comuniste de către Franța în perspectiva diferendului dintre Moscova și Peking, să încercăm să privim conflictul în lumina evenimentelor internaționale.

Un simplu tur de orizont, și vom obține certitudinea să acest conflict, indiferent de cauza care l-a provocat, **se dovedește extrem de profitabil comunismului internațional.** OTAN-ul amenință să se desmembreze. Acțiunea de lichidare a frontului anti-comunist se accentuiază. Printr'um curios paradox, harța dintre Khrușciov și Mao Tse-tung, care, în mod normal ar fi trebuit să conducă până acum cel puțin la reperea relațiilor diplomatice, între Moscova și Peking, **duce la dislocarea blocului occidental.**

Aceasta ne îndreptățește să întrevedem și o altă ipoteză: ruptura din sânul blocului comunist nu e decât o stratagemă. Scopul ei? **Ruperea echilibrului politic internațional în favoarea comunismului, fără riscul declanșării unui războiu mondial, care ar provoca insurecția armată a tuturor popoarelor aservite de comunism.** Pentru atingerea lui, o singură cale: adormirea Occidentului. Ce-i în definitiv, Pactul Atlanticului? Rezultatul direct al politicii staliniene. Khrușciov a înțeles. Coexistența pașnică și destinderea nu au altă explicație. Proclamând pacea și înțelegerea între state cu sisteme sociale diferite, acțiunea de subminare a pozțiilor Occidentului, subversiunea și războaele locale continuă. Există totuși un risc. O anumită limită de siguranță a Statelor-Unite depășită, niciun surâs nu mai putea evita declanșarea cataclismului, din care comunismul internațional, ros de contradicții interne și economic falimentar, nur s'ar fi mai putut salva. Leaderii comuniști sunt oameni politici realiști. Pentru ei, nu există decât alternativa: să joace viitorul comunismului pe o singură carte sau să renunțe la dominația mondială, ceea ce, mai curând sau mai târziu, ar echivala cu dispariția sistemului marxist. Din această dilemă fatală, lumea comunistă nu putea ieși decât în formație desfășurată. Acreditarea rupturii în sânul blocului comunist, prezintă un dublu avantaj: popoarele libere fiind convinse că lumea comunistă e ocupată cu rezolvarea dificultăților interne, nu mai cred în primejdia expansiunii bolșevismului și se dispersează; iar în cazul depășirii limitei de siguranța a Occidentului, comunismul nu mai riscă să atragă represalii asupra întregului bloc și să fie lichidat în întregime, ci, în cel mai rău caz, să angajeze Statele-Unite, izolate de aliații lor, într'un lung războí de uzură.

Eu nu pretind că această ipoteză reproduce fidel realitatea, dar știu că dacă eu aș fi fost în locul leaderilor comuniști, așa aș fi făcut.

Oricum, evenimentele nu o infirmă. In Sud-Estul asiatic războiul e intensificat. Franța condamnă intervenția Statelor-Unite în Vietnam. Baze sovietice sunt instalate în Algeria; 200 de care grele cu „instructori" sovietici sunt puse la dispoziția lui Ben-Bella... Inutil să continuăm. „Conflictul ruso-chinez" servește prea bine cauza comunismului internațional pentru ca el să nu ne apară suspect.

Și acum să revenim la realismul politic al Generalului de Gaulle. Vom considera recunoșterea Chinei comuniste de către Franța în cele două ipoteze posibile: conflict real și farsă.

Pentru majoritatea observatorilor occidentali, realitatea conflictului postulează dispariția amenințării comuniste — „Intrăm într'o perioadă de pace, nimeni nu mai amenință pe nimeni", a spus Generalul de Gaulle —; pentru noi, numai obligația exploatării lui în vederea eliminării primejdiei, deoarece n'avem nicio predilecție pentru o formă sau alta a comunismului internațional. **Pentrucă reprezintă negația esenței umane, comunismul trebue combătut și lichidat peste tot, indiferent de aspectul sub care se prezintă.**

Este inițiativa gaullistă o bună exploatare a conflictului ruso-chinez? Dictată de un simț politic realist, exploatarea conflictului dintre Peking și Moscova ar fi trebuit să se traducă în fapt prin obținerea unor substațiale concesii ideologice și tactice: renunțarea la politica de expansiune mondială, acceptarea principiului de autodeterminare a popoarelor aservite de comunism și, în ultimă instanță, retragerea trupelor sovietice înapoia frontierelor din 1939. Pretenții prea mari? Să fim logici: falimentul economic al sistemului comunist fiind recunoscut, dacă ruptura dintre Moscova și Peking e reală, ce împiedică Occidentul să discute de pe o poziție de forță? Dacă într'adevăr urmărește dislocarea și lichidarea blocului comunist, și nu salvarea lui. Recunoașterea politică și sprijinul material trebuiau cel puțin condiționate de libera circulație a ideilor și a oamenilor. Ori, ce observăm? Pentru recunoașterea Chinei comuniste și susținerea candidaturii ei la ONU, n'a fost pusă nicio condiție. **În loc să contribue la dislocarea blocului comunist, de Gaulle contribue la la desmembrarea OTAN-ului și duce o intensă acțiune de lichidare a frontului anti-comunist. Între Moscova și Peking de Gaulle apare mai degrabă ca un mediator.** Khrușciov îl felicită, iar Podgorny îl invită la Moscova. Încă un motiv pentru ca ruptura dintre Rusia bolșevică și China comunistă să ne apară și mai suspectă. Pentru cine nu se lasă amăgit le vorbe și aparențe, ci caută să pătrundă către esența lucrurilor, **recunoașterea Chinei comuniste de catre Franța, are, psihologic, semnificația unui premiu acordat, pentru intransigența sa revoluționară, Guvernului comunist din Peking.** Khrușciov a reacționat imediat, declarând că Rusia sovietică va da arme tuturor acelora care luptă pentru... libertate.

În ipoteza realității conflictului dintre Moscova și Peking, inițiativa gaullistă ni se înfățișază ca o acțiune de stimulare, în cursa la dominația mondială a celor doi protagoniști ai comunismului internațional; sau, dacă nu, ca o lipsă de tact, nicidecum ca o formă logică, rezonabilă, realistă, de exploatare a diferendului. Oricare ar fi intențiile Generallului de Gaulle, dacă acțiunea sa nu servește cauza lumii libere, el nu poate fi considerat un om politic realist. Între intenție și rezultate, drumul de parcurs este teoretic egal cu distanța dintre utopie și realitate. Când drumul nu poate fi parcurs, intenția e utopică.

În ipoteza că diferendul nu e decât o stratagemă. dacă eliminăm posibilitatea unei înscrieri conștiente în manevra comunistă, atunci initiațiva gaullistă nu e decât un act gratuit, fără nicio noimă, absurd și ca atare primejdios.

Așteptăm ca admiratorii realismului gaullist să ne demonstreze contrariul și-am dori ca evenimentele să ne desmintă.

Căpitan C. STOICĂNESCU

ATENȚIUNE!

Orice sumă de hani destinată ziarului rugăm a se trimite la următoarea adresă:

Bankgeschäft OTTO DIERKS & Co.
8 München 2 — Marienplatz 28
Kto.-Nr. 59 555 PSchA München,
cu mențiunea:
für STINDARDUL, Konto-Nr. 2 277

Pentru acei care nu sunt încă lămuriți, pentru acei care nu au avut ocazie să asiste la sarabanda organizată de cripto-comuniști cu ocazia aniversării de 20 de ani a „eliberării" Parisului, când toată lumea a avut impresia că bolșevicii au preluat puterea în Franța, dăm mai jos și textul telegramei trimise de Președintele De Gaulle lui Nikita Sergheievici Crușciov, la 31 august 1964:

„Această dovadă de prietenie, care vine din partea unei națiuni ale cărei jertfe au cotribuit, în mod atât de hotărîtor, **la biruința Libertății,** este pentru noi nespus de binevenită. Fie ca eforturile noastre comune să contribue **acum** la construirea unei păci durabile în Europa și în întreaga lume, **așa cum doriți Domnia Voastră.**"

Fără comentarii.

CRONOLOGIE ȘI PROBITATE

(urmare din pag. 2)

1929 dl. Carcopino publică în „Orpheus" studiul **De la basilique de la Porte Majeure à Tomis.**

1956 Acelaș autor prezintă magistral rădăcinile hellenice ale creștinismului în cartea: **De Pythagore aux Apôtres.**

1958 volumul lui N. I. Herescu, **Ovidiana,** aduce argumente noi în favoarea unui Ovidiu pitagorizant.

1960 apare romanul **Dieu est né en exil.**

1963 dl. J. Carcopino republică, cu retușările impuse de ultimele cercetări, studiul din 1929 în volumul: **Rencontres d'histoire et de la littérature romaines.**

Ar mai fi de amintit că ilustrul istoric citează în studiul său numele acelor Români care au contribuit substanțial la progresul cercetărilor ovidiene, D. Adameșteanu, S. Lambrino, D. Marin. Mai mult, memoriul profesorului dela Bari (publicat în „Acta Philologica" I) — și despre care revista „Latomus" dela Bruxelles scria că este sinteza cea mai completă privind „cauzele exilului" — este pus la contribuție de dl. J. Carcopino în desvoltarea tezei sale. **E. L.**

Jean-Louis TIXIER-VIGNANCOUR,
candidatul opoziției naționale la alegerile prezidențiale din Franța.

Născut la 12 octombrie 1907 la Paris, Tixier-Vignancour își ia licența în drept la vârsta de 19 ani. Conducător al studenților anti-comuniști, birue în alegeri un candidat al Frontului Popular și reprezintă departamentul Basses-Pyrénées în Adunarea Națională. Sublocotenent în Regimentul 5 Artilerie, Tixier-Vignancour se distinge pe front și este citat cu ordin de zi. După războí, adversarii lui politici îi înscenează un proces, acuzându-l că a susținut per Mareșalul Pétain. Se apără singur, câștigă procesul, își reia activitatea în barou și este reales deputat. Dela tribuna Parlamentului, dar mai ales dela bară, în fața tribunalelor excepționale, Tixier-Vignancour pledează cauza Algeriei franceze care este cauza Europei. Pledoariile lui în favoarea Colonelului Gardes și a Generaluli Salan i-au atras admirația tuturor penaliștilor. Cu acelaș incomparabil talent și cu aceiași pasionantă convingere, a apărat pe Locotenentul Degueldre și pe Colonelul Bastien-Thiry, fiind alături de ei până ce aceștia au căzut sub gloanțele plotonului de execuție. In urma acestor procese, avocații parizieni, cu zdrobitoare majoritate, l-au ales Consilier al Ordinului Avocaților. Adversar ireductibil al comunismului și partizan hotărît al Alianței Atlantice, Tixier-Vignancour obține succese din ce în ce mai mari în acțiunea lui împotriva lui De Gaulle, fiind aclamat de zeci de mii de oameni în sălile Mutualității din Paris, la Marsilia, Bayonne și în alte localități.

In toate aceste adunări, Tixier-Vignancour a luat poziție în favoarea popoarelor europene subjugate de Comunism.

Când Nikita era primit oficial în Suedia, acet afiș, cu text atât de sugestiv, acoperea zidurile orașului Stockholm: **individul din fotografie este căutat pentru crime.** După cum se vede, Suedezii dau adevăratul înțeles noțiunii de libertate. Onoare lor!

ATENȚIE LA INFORMAȚII, CONFRAȚI DIN EXIL

Citim în „il Tempo" (Roma, 28 aprilie 1964 p. 446): „în colaborare cu Legația Română, în vederea unei călătorii în România, la orele 18, prof. Mariano Baffi, lector de limba română la Universitatea din Roma, va vorbi despre România de azi".

Aceeași știre, desvoltată frazeologic și discret drapată în ce privește „egida" am citit-o și în „România" dela New York. E regretabil că la redacția confratelui nostru nu se exercită un control mai strict al informațiilor. S'ar evita astfel gafa de a face reclamă unui agent al RPR., care pe de-asupra revendică titluri fanteziste. Personajul nu e nici profesor nici lector la Universitatea din Roma. E drept însă, colaborările sale sunt foarte extinse, dela „Osservatore Romano" la „Contemporanul"... ca părintele Burducea: când cu Ana, când cu crucea.

◆ **Atentat sau înscenare?** Intre 15 şi 20 iunie 1964, la Bucureşti a circulat în două rânduri zvonul că Gheorghe Gheorghiu-Dej ar fi fost ţinta a două atentate neizbutite. După unii, primul secretar al PMR-ului ar fi fost uşor rănit la umăr, după alţii el ar fi scăpat teafăr, rănit fiind unul din suită. Despre toată treaba asta s'a vorbit deschis, în întreprinderi şi în instituţii, fără ca responsabilii de partid să încerce să curme asemenea discuţii. De câte ori însă li se puneau întrebări, oamenii de încredere ai partidului răspundeau dând din umeri: „Nu ştim nimic!" După câteva zile, lumea a început să vorbească cespre arestarea atentatorilor „care au lucrat din ordinul Ruşilor". Responsabilii de partid au păstrat aceiaşi atitudine de indiferenţă şi faţă de acest zvon. Lumea a continuat să vorbească, şi să formuleze ipoteze: 1) Atentatul a avut într'adevăr loc şi a fost opera Ruşilor, sau a oamenilor lor de încredere. 2) Atentatul a fost pur şi simplu înscenat de Securitate, pentru a fi exploatat în folosul lui Gheorghiu-Dej. 3) Nu a fost nici atentat şi nici înscenare, ci un simplu zvon lansat şi întreţinut de stăpânire, tot în scopul de a mări popularitatea lui Dej. In ce ne priveşte, înclinăm pentru cea de-a treia ipoteză.

◇ **Fostul rege Mihai reabilitat de comunişti?** Cu ocazia „prelucărilor" succesive (plenara partidului, articolul din revista „Viaţa Economică", broşura-răspuns la articolul profesorului sovietic Valev etc.), secretarii organizaţiilor de bază din diferite instituţii din Capitală, chiar din foarte importante instituţii au prezentat o nouă versiune a celor întâmplate la 23 august 1944. Textual, secretarul organizaţiei de bază la o instituţie aparţinând Ministerului Invăţământului a declarat următoarele: „Sfătuit de fruntaşii partidului, Regele Mihai a arestat pe Antonescu, l-a predat **partidului,** ordonând apoi, printr'o proclamaţie către popor, încetarea ostilităţilor împotriva Sovietelor. Partidul, prin formaţiile de partizani comunişti şi cu sprijinul **altor elemente antifasciste** din interiorul ţării, a organizat şi **condus** lupta împotriva cotropitorilor germani. In felul acesta, ţara a fost eliberată de jugul fascist numai prin intervenţia poporului român. In urmărirea trupelor hitleriste, armatele sovietice au intrat în ţară după ce cuiburile de rezistenţă fasciste fuseseră cu desăvârşire lichidate. In interiorul ţării, unităţi sovietice nu au participat la nici o operaţiune împotriva trupelor germane."

In sprijinul acestei teze, comuniştii au confecţionat un film de lung metraj, teatrul principal al operaţiunilor fiind situat în regiunea Lipova-Radna. La acest film au cooperat unităţi întregi din forţele terestre şi din cele aeriene, sute de soldaţi fiind deghizaţi în ţărani. După autorii filmului, ţărani români, înarmaţi cu pistoale-mitraliere, ar fi atăcat trupele germane în retragere, făcând prizonieri şi capturând material de război... În realitate, ţăranii români i-au ajutat cum au putut pe soldaţii germani pierduţi de unităţi, i-au ascuns în sate şi în locuri conoscute numai de ei, le-au procurat haine civile, ba chiar şi acte. La fel, unităţile militare române, ori de câte ori au avut ocazie, nu au atacat unităţile germane şi au evitat orice ciocnire. Mulţi ofiţeri români ,au camuflat în propriile lor unităţi ostaşi germani răzleţi care, îmbrăcaţi în uniforme româneşti, au scăpat in felul acesta de prizonieratul sovietic.

◆ **Intre amnistie si gratiere este o mare deosebire.** – Amnistia şterge cu desăvârişire atât condamnarea cât şi faptul imputat. Beneficiarul unei măsuri de amnistie este considerat că n'a săvârşit niciodată crima sau delictul pentru care a fost urmărit sau condamnat. Graţierea este o măsură de favoare, un hatâr care se acordă unui condamnat. Graţierea nu şterge condamnarea, ci doar **îl iartă** pe cel în cauză de executarea unui rest de pedeapsă. De cele mai multe ori, graţierea este condiţionată. Ea nu anulează nici condamnarea şi nici consecinţele juridice ale condamnării. Recentele eliberări din închisori nu au fost făcute pe baza unui decret de amnistie, ci sunt **acte de graţiere,** individuale şi condiţionate. In state cu regim normal, după 20 de ani de puşcărie orice condamnat beneficiază de graţiere. In ţările în care Dreptul nu este o ficţiune, la anumite intervale de timp, la sărbători naţionale şi religioase, la înscăunarea unui nou şef de stat etc. se fac comutări de pedepse şi se acordă graţieri. Ţinând seama de acest fapt, cei care au fost astăzi **graţiaţi** în ţară ar fi trebuit să fie de multă vreme liberi. După 20 de ani de împilări şi de cumplită teroare, în ţara robită o asemenea măsură este desigur comentată într'un fel diferit. In realitate, graţierea reperistă este o înşelătorie. După suferinţele îndurate în iadul puşcăriilor comuniste, după dezamăgirile încercate, după „reeducările" succesive, cei eliberaţi astăzi din închisori sunt oameni distruşi, cu desăvârşire, fizic şi moral. Ei au încetat de a mai fi un pericol pentru regim. Dimpotrivă, dela caz la caz, cu luarea în considerare a trecutului şi a posibilităţilor intelectuale a fiecăruia dintre ei, regimul îi poate folosi, în operaţiile şi manevrele viitoare, în interiorul ţării şi în afara hotarelor. In planul de acţiune reperistă în străinătate, Germania ocupă primul loc, exilul românesc din această ţară urmând a fi lichidat aşa cum a fost lichidat cel din Austria. In această privinţă, avem destule indicii...

In legătură cu „graţierea" am mai avea însă ceva de spus. Această graţiere nu este generală. O sumă de deţinuţi au rămas între gratii şi sub zăvor, este drept supuşi acum unui regim ceva mai uman. Printre ei se numără şi Locotenentul Colonel **Florescu** Gheorghe, boer adevărat, aaparţinând unei familii al cărui trecut se împleteşte cu trecutul României.

Strănepot al Generalului Ion Florescu, ministru de război sub Alexandru Ioan Cuza şi fiu al Generalului Florescu-Surdu, fost comandant al Corpului 5 Armată, Gheorghe Florescu a pus pe umăr tresa de ofiţer la 1 Iulie 1927, fiind repartizat Regimentului 4 Roşiori „Regina Maria". Apreciat de superiori şi foarte iubit de camarazi, Gheorghe Florescu era cunoscut în Cavalerie sub numele de „Floflo". Chiar şi soldaţii îi spuneau „Don Căpitan Floflo". În campania din Rusia a comandat un escadron din Regimentul 9 Roşiori, având drept subaltern, între alţii, pe legendarul locotenent **Dorobanţu,** căzut eroic la Temryuk. Grav rănit în Kuban, Florescu s'a înapoiat în ţară în vara lui 1943, fiind clasat invalid. Nu s'a împăcat cu această clasare şi a cerut insistent să fie trimis din nou pe front. (**NN.** In Regimentul 12 Roşiori am văzut, conducându-şi plotonul la atac, un sublocotenent din promoţia 1941 cu braţul stâng amputat din umăr.) Aşa şchiop cum era, Florescu a preluat comanda unui divizion de marş. La sfârşitul ostilităţilor era ajutor de comandant la Regimentul de Gardă Călare. După abdicarea Regelui, când acest regiment a fost dizolvat, Florescu a fugit în munti. După ani de zile, comuniştii au reuşit să-l prindă. Acuzat că ar fi făcut parte din grupul Colonelului Arsenescu, Lt. Colonel Florescu Gheorghe a fost condamnat la 25 de ani de temniţă. Considerat şi astăzi periculos, Lt. Colonel Florescu, spre cinstea numelui ce-l poartă, rămâne în închisoare.

◇ **Pentru a câştiga bunăvoinţa ţăranilor** care nu mai sunt deloc dispuşi să muncească pentru alţii, pentru partid şi pentru „paradisul" din anul 2000, începând dela sfârşitul lui mai 1964 locuitorii satelor au fost convocaţi la sfaturile populare comunale, individual sau pe grupe, unde li s'a cerut să răspundă la o serie de întrebări în legătură cu posibilităţile fiecărei familii de a lucra în gospodărie individuală o anumită întindere de pământ. Dela caz la caz, ei au răspuns că pot lucra, cu membrii familiei lor, 2 până la 6 pogoane de pământ. În alte condiţiuni, adică dacă ar dispune de vite de muncă şi de furaje, ei ar fi putut cultiva întinderi mult mai mari. Lucrurile fiind aşa cum sunt, ţăranii au ţinut seama de posibilităţile actuale şi de starea mizeră a şeptelului românesc. După interogator, responsabilii agricoli au declarat ţăranilor să în acest an, după strângerea recoltei, li se va da pământ să-l lucreze, pentru recolta obţinută fiind obligaţi să plătească cote în natură. În legătură cu aceste investigaţii efectuate de comunişti „în sectorul agricol", circulă în ţară două versiuni: 1) **Sub formă de concesiuni,** ţăranii săraci şi cei mijlocaşi (adică acei care au stăpânit înainte mai puţin de 8 hectare) vor primi o parte din pământ înapoi, cu obligaţia pentru ei de a plăti cote. Colhozurile vor fi transformate în **cooperative** săteşti care vor lucra în strânsă colaborare cu micii cultivatori, aşa cum odinioară marea propietate lucra pământul „în parte" cu ţăranii. Cu alte cuvinte, regimul reperist va adopta sistemul practicat astăzi în Jugoslavia. 2) Alţii sunt de părere că atitudinea de frondă a echipei reperiste faţă de COMECON şi recentele manifestaţii antisovietice din unele întreprinderi au avut darul să arate în ce măsură poporul român, în totalitatea lui, este ostil Ruşilor, sentimentul de mândrie naţională fiind puternic chiar în rândurile membrilor de partid. Din această pricină, guvernul din Bucureşti se teme de **revolta maselor,** cu deosebire de revolta maselor ţărăneşti care au avut mult de suferit în ultimul timp. La ora actuală, ţăranii folosesc politica braţelor încrucişate, muncind mai mult de mântuială. „Ne-a ajuns cuţitul la os" sună ca o ameninţare... „Marea adunare naţională" este convocată, pentru ziua de 22 august 1964, în scopul de a preveni eventuale turburări în lumea satelor. În situaţia actuală, regimul nu ar mai fi în stare să facă faţă unei revolte ţărăneşti şi deaceea este dispus să facă concesiuni. Aceasta este dealtfel adevărata cauza a tuturor metamorfozărilor reperiste.

◆ **În raioanele Caracal, Corabia şi Gura Jiului,** regiunea Oltenia, situaţia se prezintă după urmează:

La Caracal, oraş cu 24 000 de locuitori, **există o singură măcelarie,** dar şi această unică măcelarie n'a avut carne între 15 şi 31 iulie 1964. Intr'o regiune care producea altădată cel mai bun grâu, pâinea este mizerabilă. Aprovizionarea cu alimente a populaţiei este insuficientă. S'au clădit câteva blocuri de locuit, dar fiecare apartament nou construit este disputat de mai mulţi solicitatori. Unii din ei, pierzând răbdarea, au spart cu topoarele uşile apartamentelor şi s'au instalat în ele, cu întreaga familie, fără să mai aştepte autorizaţia dela „spaţiul locativ". Miliţia n'a intervenit, pentru că în aceste trei raioane miliţienii nu mai au nici a autoritate. La Marotinu de Sus, Apele Vii, Redea, Bucinişu, Vădastra, Dăbuleni, şi în alte comune, miliţienii se tem să mai patruleze noaptea. Patrulele de doi au fost înlocuite cu patrule de patru şi chiar de şase oameni. Nimeni nu respectă regulile de circulaţie, majoritatea camioanelor circulând noaptea cu farurile stinse, bicicleta fiind acum mijloc de transport colectiv (cel puţin doi inşi pe aceiaşi bicicletă). La Tia Mare şi la Cilieni toate panourile ridicate „în cinstea lui 23 August" au fost mânjite cu smoală. Interesant este de semnalat faptul că la Caracal, astăzi important centru feroviar, cei mai inverşunaţi adversari ai regimului comunist sunt... ceferiştii.

◇ **La Hunedoara,** „cetate de foc şi de otel", s'a pus în vânzare pâine otrăvită. Se spune că isprava a fost făcută de personalul unguresc al unei fabrici de pâine. Dealtfel, în multe localităţi din Transilvania raporturile dintre populaţia maghiară şi cea românească sunt foarte încordate. Circulă zvonul că în unele locuri ar fi fost otrăvite fântâni. In orice caz, în satele locuite de maghiari se face mare agitaţie pe tema că Ruşii susţin revendicările maghiare şi că aceştia, la prima ocazie, vor pune în aplicare planurile lor de dezmembrare a României.

◆ **Bazaconiile Generalului Marcel Olteanu.** – Ştirea publicată de noi (St. Nr. 81, pag. 4) cu privire la rolul de istoric militar comunist al fostului colonel Marcel Olteanu, astăzi general maior în rezervă prin graţia noului regim, este confirmată. In „Romînia Liberă" din 15 august 1964, Marcel Olteanu semnează un articol purtând titlul „Luptele de la Băneasa din august 1944", articol care scoate în evidenţă „acţiunea formaţiunilor de luptă patriotice". Câte fraze, atâtea neadevăruri. Generalul maior reperist, fostul aghiotant regal Marcel Olteanu, spune: „În rîndurile de faţă, aş dori să înfăţişez cîteva momente din luptele ce au avut loc în August 1944, la Băneasa. În acel timp, eram comandantul regimentului de gardă călare care, împreună cu regimentul 2 călăraşi **purtat,** constituiau unităţi active ale armatei romîne în Bucureşti. Cu unitatea ce o comandam, am participat la luptele duse, împreună cu formaţiunile patriotice, pentru curăţirea Capitalei de trupele hitleriste. Aceste operaţiuni se încadrează în acţiunea generală, **inspirată, organizată şi condusă de partidul comunist** pentru răsturnarea dictaturii militaro-fasciste, scoaterea Romîniei din războiul împotriva Uniunii Sovietice, şi întoarcerea armelor contra Germaniei hitleriste."

Regimentul 2 Călăraşi n'a purtat niciodată numele de **regiment purtat,** ci acela de regiment **de cercetare.** Purtat a fost el doar cu vorba, de Colonelul Ionescu Dan, omul de încredere al conspiratorului Dămăceanu (acesta a avut într'adevăr legături cu comuniştii şi a lucrat din ordinul, lor), care, înainte de a arunca regimentul în acţiune, a asigurat pe ofiţeri că paraşutişti anglo-americani au fost lansaţi la Constanţa şi că trupe sovietice nu vor intra **niciodată** în Bucureşti. Regimentul 2 Călăraşi, împreună cu întreaga divizie, urma să fie transformat în regiment moto-mecanizat, în august 1944. Materialul respectiv, cu excepţia a patru vehicule blindate, n'a mai avut timp însă să sosească ,regimentul luptând **pe jos,** până în munţii Tatra şi pierzând, în acţiuni inutile, 75% din efectivele sale.

Cât priveşte „formaţiunile patriotice", de tăria a **două plotoane,** constituite din câţiva comunişti din vechea gardă şi din vreo 30 de derbedei, doritori să pună mâna pe valizele ofiţerilor germani, acestea au fost încadrate, de fostul aghiotant regal Marcel Olteanu, în Regimentul de Gardă Călare. Frumoasă şi pitorească împerecherel Călăraşii din Romanaţi şi din Teleorman, ţărani chiaburi, cu bunul lor simţ şi ştiind, încă de pe atunci, ce noapte şi ce vifor cumplit avea să se lase peste biata noastră, ţară, i-au sictirit, cu suveran dispreţ, pe aceşti „apărători patriotici" în tovărăşia cărora fostul aghiotant regal se simţea atât de bine, după cum astăzi se simte onorat să scrie bazaconii în „Romînia Liberă", după ce ştie că cei mai buni din foştii lui camarazi au pierit în puşcăriile comuniste sau la „canal".

◇ **La moartea lui Mihail Ralea,** Octav Livezeanu, unul din doctrinarii „partidului", semnează un articol în „Romînia Liberă" din 19 august 1964, articol din care cităm următorul pasaj:

„Tînăr profesor la Universitatea din Iaşi, Ralea ajunge acolo în plin dezmăţ huliganic. Nefastul ‚profesor' Cuza ‚transformase vechiul aşezămînt de cultură al Ieşilor într-o arenă de bîlci, în care ignoranţa se împletea cu anarhia, iar misticismul cu crima. Ralea, alături de alţi profesori tineri, colegi ai săi de studii ca şi de alţii mai vîrstnici, ia poziţie hotărîtă împotriva mişcării aşa zise ‚studenţeşti' de fapt agentură electorală a bătrînului maniac A. C. Cuza şi a fiului său, improvizat profesor universitar."

Asemenea rânduri, într'un articol necrolog şi în „organul sfaturilor populare", îşi au desigur importanţa lor. Deocamdată, nu le comentăm, dar ţinem să se ştie că A. C. Cuza a murit în 1949, la Sibiu, cu sentinelă **sovietică** la uşă. A. C. Cuza fusese ales de judeţul Iaşi, **de 12 ori,** în Parlamentul României. Când a murit, împlinise 92 de ani. Condamnat pe viaţă de un „tribunal popular", în faţa căruia a avut o splendidă comportare, Gheorghe A. Cuza a murit în închisoarea din Aiud, în 1948.

◆ **Decoraţii, medalii şi titluri.** – La 20 de ani dela robirea ţării, guvernul reperist, instalat de inamic, alcătuit din aceleaşi ticăloase şi servile unelte care au transformat ţara într'o singură colonie de muncă forţată, a conferit 7000 decoraţii şi 7500 medalii, precum şi câteva sute de titluri de emeriţi. In capul listei celor decoraţi cu „steaua reperistă", clasa I-a, îl aflăm pe Constantin Daicoviciu, fost „comandant-străjer", scârnăvie intelectuală şi informator al Securităţii. Dumitru Dămăceanu, fostul aghiotant regal şi fost sef de stat major al Comandamentului Militar al Capitalei acum două zeci de ani, a primit ordinul „23 August", tot clasa I-a, ordin conferit acum numai vechilor cadre comuniste.

Cinge-ţi coapsa, ţară română...
Şi-ţi întăreşte inima...
Miază-noapte şi miază-zi,
Apusul şi răsăritul,
Lumina şi întunerecul,
Cugetul distrugător şi dreptatea
S'au luat la luptă...
Urlă vijelia de pe urmă...
Duhul Domnului trece pe pământ!...

*

Aşa se încheie CÂNTAREA ROMÂNIEI
scrisă de Alecu Russo la 1850.

ŞTIRI DIN BRAZILIA

◆ **O impresionantă slujbă religioasă** a fost oficiată, duminecă 7 iunie 1964, în biserica Santa Cecilia din Sao Paulo, în cadrul căreia C. S. Pr. **Calazans,** membru al Senatului federal brazilian, a rostit rugăciuni de mulţumită pentru victoria pe care Dumnezeu a dăruit-o poporului brazilian asupra comunismului ateu. Cu aceiaşi ocazie, au fost rostite deasemenea rugăciuni pentru odihna sufletelor eroilor şi martirilor căzuţi în lupta împotriva forţelor întunericului pornite a îngenunchia omenirea sub semnul secerei şi ciocanului, rugăciuni pentru cei morţi în inchisori şi în lagărele de exterminare. Preoţii celebranti au implorat apoi ajutorul divin pentru zecile de milioane de oameni asupriţi şi prigoniţi în ţările intrate sub stăpânirea marxisto-bolşevică, rostind o ultimă rugăciune **pentru eliberarea popoarelor care îndură astăzi robia comunistă.**

La această manifestaţie religioasă au participat toate grupurile naţionale, fără deosebire de confesiune, reprezentând ţările subjugate de comunism, fiecare grup aducând în biserică drapelul său naţional. Purtătorii de drapele, majoritatea în costume naţionale, au luat poziţie în stânga şi în dreapta altarului. Colonia română din Sao Paulo a fost reprezentată printr'o delegaţie a Comitetului de Acţiune pentru Eliberarea României în frunte cu Av. Nic. Iancu Păltinişanu, Ing. F. Marinescu, Dan Boghin, T. Gaie şi alţii, tricolorul nostru fiind purtat de d. Ion Albu, îmbrăcat în costum bucovinean.

Această manifestaţie de solidaritate în credinţa şi în nădejdi, la care s'au asociat un număr impunător de brazilieni, a fost realizată la cererea şi din iniţiativa asociaţiei patriotice „Brasil-Croatia". Ziarele locale au publicat reportagii însoţite de fotografii, subliniind în editoriale situaţia tragică a popoarelor căzute în sclavia comunistă.

◇ **Noul consiliu** al Parohiei ortodoxe române „Sf. Treime" din Sao Paulo (paroh titular: Dumitru Mihăescu) a fost ales în ziua de 5 aprilie 1964 şi are acum următoarea compunere: Gheorghe Precupeanu, preşedinte: Ion Gunaris, vicepreşedinte: Marcel Preoţescu, secretar: Ion Dimitriu, casier: Gheorghe Ursu şi C. Vandouros, epitropi şi St. Chiţimie, administrator. Comisia de cenzori: Nicolae Iancu Păltinişanu, M. Rembievschi şi D. Toceanu.

◆ **Printre complotiştii** care, cu complicitatea lui Joao Goulart, urmau să deslanţuie revoluţia comunistă în Brazilia se numără şi proprietarul ziarului „Ultima Hora", **Samuel Wainer,** originar din Basarabia.

PENTRU ABONAŢII DIN FRANŢA

Orice sume de bani destinate ziarului rugăm a se trimite la noul nostru cont cecpostal, anume:

C. C. P. — PARIS — 11.149.47
M. STOICANESCO Constantin
10, rue Edm. Guillout
Paris 15-e
cu menţiunea: **pour l'Etendard**

Herausgeber u. für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Eichenau/Obb.
Druck: Dr. P. Belej, München 13

A qui sert la discorde entre peuples opprimés

Sous la plume de M. Thomas Schreiber, «Le Monde» du 5–6 juillet 1964 publie un surprenant article sur «La situation de la minorité hongroise en Roumanie».

Je ne connais pas M. Schreiber, mais puisqu'il prétend informer l'opinion publique sur le problème des minorités dans mon pays, et qu'en réalité il s'évertue à dénoncer un danger imaginaire, je me vois obligé de lui répondre.

M. Schreiber s'inquiète du sort réservé à la minorité hongroise de Transylvanie, qui serait soumise paraît-il à une politique de roumanisation forcée. Il sonne l'alarme...

Mais sur quoi est fondée son inquiétude? Je me suis appliqué longuement à lui trouver une justification et sans résultat. En dehors des rumeurs – «Selon les accusations...», «On dit...» –, l'auteur de l'article énonce trois indices: le nouveau découpage administratif, la migration d'éléments hongrois vers les centres industriels et spécielement vers Bucarest, l'établissement des réfugiés roumains provenant de Bessarabie; qui n'ont rien a voir avec ce que l'on pourrait appeler à bon escient une «politique de roumanisation forcée».

Nous pensons donc que si on se permet de prendre la parole, il faudrait du moins savoir de quoi l'on parle. M. Schreiber le sait-il? J'en doute. Il existe effectivement trois dangers pour une minorité nationale: celui d'être chassée du territoire où elle réside – ce qui arriva aux Français d'Algérie, celui d'être exterminée – comme le furent les cosaques par les Soviétiques- et, en fin, celui d'être assimilée. Lequel des trois dangers menace la minorité hongroise? Les deux premiers ne peuvent faire l'objet d'une discussion sérieuse. M. Schreiber conviendra que «le nettoyage par le vide», qui resout radicalement le problème des minorités nationales, n'est pas un procédé roumain. Il reste l'assimilation; mais pour que l'assimilation soit condamnable, il faudrait démontrer auparavant quelle procède d'une politique concertée – en vue de la dissolution du groupe national respectif. Une telle politique se reconnait facilement, car elle doit employer deux méthodes typiques: la dispersion par la force des habitants et l'interdiction formelle de leur langue. Est-ce vraiment le cas en Transylvanie? Certainement pas. Il n'y a pas de déportations de Hongrois vers d'autres régions du territoire roumain, ni d'interdiction de la langue hongroise.

Non M. Schreiber, **les migrations vers les grandes villes industrielles ne sont pas une invention roumaine** et l'enseignment du roumain, langue oficielle du pays, a côté du hongrois, dans les écoles secondaires hongroises de Transylvanie, n'est pas un danger, mais une nécessité naturelle pour les Hongrois, citoyens de la Roumanie. Quant à l'établissement des roumains de Bessarabie, l'autre «instrument de roumanisation», s'il ne définit nullement la politique dont vous parlez, il caractérise votre manière de penser. En effet, vous ne vous scandalisez guère du fait que ces hommes furent chassés de leurs terres par l'envahisseur soviétique, mais parce que vous les voyez reconstruire leur foyers sur le sol roumain. Auriez-vous préféré les voir marcher dans le «sens de l'Histoire» sur les chemins de Kasakstan avec les 250.000 déportés roumains de Bessarabie?...

«L'inquiétude» de M. Schreiber ne laisse pas de nous surprendre. Il donne le pourcentage des Hongrois seulement pour la partie orientale de la Transylvanie – ou ils se trouvent en majorité –, sans indiquer le nombre total des habitants; il parle à la fois de la «roumanisation de la province hongroise» – je me permets de lui faire remarquer qu'il n'existe qu'une «région autonome hongroise» – et de la Transylvanie, sans autre précision, laissant subsister dans l'esprit du lecteur non averti la confusion la plus totale. L'Histoire du peuple Roumain, il l'a apprise comme il a connu les rapports actuels entre Roumains et Hongrois, par ouidire. Je ne m'attarderai pas davantage sur les affirmations gratuites, les inexactitudes et les demi-vérités qui constituent la toile de fond pour tout l'exposé de M. Schreiber. Je dirai simplement que la Transylvanie, province essentiellement roumaine, n'a nul besoin d'être roumanisée; et que le Peuple Roumain a trop souffert des aveugles politiques de liquidation pour pouvoir tolérer une politique semblable. – En 1910, sous l'Empire Austro-Hongrois, il y avait en Transylvanie 150 écoles, secondaires hongroises pour 10 écoles roumaines, tandis que cette province comptait à la même époque, deux Roumains pour un Hongrois. Mais pourquoi remuer l'Histoire si nous voulons construire l'avenir? –

Le parti pris de M. Schreiber est évident: la Russie soviétique mène une politique conséquente de liquidation des minorités nationales; 1.000.000 de Français sont chassés d'Algérie; la Grèce est sur le point d'en finir avec la minorité roumaine de Macedoine; Israel refuse le retour des réfugiés arabes; les Polonais ont «résolu» le problème des Allemands de Silésie; mais comme M. Schreiber n'aime pas parler de tous ces problèmes, aussi graves que réels, il se sent obligé de parler de problèmes qui nexistent pas.

Quoi qu'il en soit, nous sommes ainsi conduits a nous poser la question suivante: Quel but poursuit M. Schreiber? car nous avons nettement l'impression que cet article fait partie d'un plan concerté. Tel quel l'article tend à semer la discorde entre le Peuple Roumain et le Peuple Hongrois. **Or, nous savons que dans les circonstances actuelles, les deux peuples sont appelés à forger leur avenir ensemble; sinon, pour eux, il n'y aura pas d'avenir.**

Pour répondre à cette question, nous devons donc nous en poser une autre: A qui sert la discorde entre peuples opprimés?

Le communisme moscoutaire traverse une crise grave. La faillite du système soviétique est totale. Cette crise est aggravée par la solidarité dans la lutte des peuples asservis. Dans ce sens, l'échec du soulevement de Budapest, loin d'être une hypotèque sur l'avenir, a été salutaire. Car des informations de source roumaine prouvent qu'au moment de l'insurrection hongroise, les Roumains étaient sur le point de se soulever à leur tour. **Mais certains leaders de la révolte, manoevrés certainement par des agents soviétiques, ont commis l'erreur capitale d'évoquer le problème de la Transylvanie. Le communisme était sauvé. L'occasion fut ratée, mais la leçon a servi.**

Aujourd'hui, je ne ferai pas à nos amis Hongrois l'injure de croire qu'ils se laisseront prendre au piège tendu par notre ennemi commun. Dans une Europe libre et fédéralisée, le problème soulevé par M. Schreiber ne sera plus un problème. N'empêche que si ses inquiétudes étaient fondées sur des réalités et non sur des suppositions – «Il est vraisemblable que... etc.», nous, les Roumains, nous serions les premiers à condamner une politique absurde. Mais, pour le moment, le véritable problème n'est pas là. Sous la pression du Peuple Roumain, les dirigents communistes de Bucarest essayent apparament de prendre leurs distances avec Moscou. Il est bien évident que, pour les en empêcher, Khroutschev ne reculera devant aucun chantage. L'article de Thomas Schreiber serait-il le signe précurseur du grand chantage qui se prépare?

En laissant au lecteur le soin d'apprécier, en fonction de l'évolution des événements, je finirai cette mise au point par le commencement de l'article de M. Schreiber: «Tandis que la Roumanie prend de plus en plus ses distances vis-à-vis de Moscou, de nombreuses informations inquiétantes parviennent en Occident sur la situation de la minorité hongroise de Transylvanie.» **Juste à ce moment-là et pas avant!...**

Que Moscou reprenne le contrôle de la Roumanie et nous n'entendrons plus M. Schreiber parler de la minorité hongroise. Soyez-en surs.

Constantin STOICANESCU

Paysanne roumaine de Saliste, village se trouvant a 29 Km de Sibiu, en Transylvanie méridionale.

LETTRE OUVERTE D'UN FRANÇAIS

Monsieur

Je n'ai pas l'honneur de vous connaître, et vous ne me connaissez pas non plus, mais des amis communs m'ont donné votre adresse et m'ont conseillé de vous écrire. Je désire vous raconter une histoire. Veuillez avoir l'obligeance de l'entendre.

«Cela s'est passé après la libération de la France par les armées alliées. J'avais alors douze ans. Je vivais avec mes parents, ma père ingénieur des mines à St. Etienne, ma mère, et ma sœur à peine plus agée que moi. Un matin, un groupe de F.T.P. (Francs Tireurs Partisans, communistes) a fait irruption dans la maison. Ma sœur et moi, par un réflexe enfantin de peur, nous sommes dissimulés derrière une porte. Nous avons entendu le bruit d'une rafale de fusil mitrailleur. Lorsque nous sommes sortis de notre cachette nous avons trouvés nos parents gisant inanimés sur le plancher. **Les „résistants" les avaient exécutés sans jugement, comme anti communistes.**»

Pourquoi vous raconter cette histoire, Monsieur? Parceq'uelle s'est passée lorsque Mr. **Teitgen** était Garde Sceaux. Mais pourquoi donc vous parlerais-je de Mr. **Teitgen?** Vous allez bientôt le savoir.

J'ai de nombreux amis parmi les réfugiés roumains habitant à Paris. Le 10 Mai dernier, je fus invité par l'un d'entre eux à assister à la salle Pleyel, à la soirée donnée a l'occasion de leur fête nationale. Il m'est difficile de vous cacher ma colère et mon indignation lorsque je sus que la cérémonie était présidée par Monsieur Pierre Henri **Teitgen,** et que celui-ci devait prendre la parole.

Voici certains passages de son discours: «...On n'a pas bonne conscience, on n'est pas complètement heurex, et on n'est pas totalement libre, tant qu'il y a des Roumains derrière le rideau de fer... Faut-il alors, ayant pris connaissance de cette dure réalité, ne répondre que par le silence et accepter d'un cœur léger le malheur des autres et le malheur des frères les plus chers?... Pas de phrases, pas de discussions, pas de sentiment avec des gens qui n'ont ni philosophie, ni **Conscience**...»

Mr. **Teitgen** fut chaleureusement applaudi par une assistance émue par tant de compassion. Ce serait une mauvaise action que d'abandonner Mr. **Teitgen** à l'euphorie de son succès, et une escroquerie morale que de laisser dans l'ignorance ceux qui l'applaudirent, je me suis donc promis de faire la lumière sur la personnalité de ce dernier.

Voici donc, Monsieur, la raison de cette lettre.

«Monsieur Pierre Henri **Teitgen,** fut un résistant en France pendant l'occupation sous le pseudonyme de Tristan. Pendant les loisirs que lui laissaient sa vie clandestine, il rédigeait des cahiers politiques sur les futures structures juridiques de la France liberée. A la Libération et pour récompenser ses services, Monsieur **de Gaulle** le nomme Ministre de l'Information, puis très vite le délégue aux fonctions de Ministre de la Justice. **Pendant son Ministère, la France connait une terreur révolutionaire sans égal dans l'histoire. De 1944 à 1945, un million de Français sont arbitrairement arrêtés** (Figaro, 6 avril 1946). L'abbé **Popot,** au cours d'un pélérinage à Lourdes organisé à l'intention des prisonniers lance un appel de détresse:

«J'apporte dit-il, un message tragique. Depuis cinq mois, je n'ai pas quitté mes prisonniers. Ce soir je viens seulement vous demander de m'aider. 30 condamnés attendent à Fresnes l'exécution capitale, dont une femme depuis plus de neuf mois. 350 politiques attendent d'être jugés. 15.000 vous écoutent dans leurs bagnes. Faites quelque chose. L'Europe souffre sous le communisme, c'est vrai. Mais moi, l'aumônier de Fresnes je vous crie: En France, on peut aussi parler de souffrances. **Un million de français anti communistes sont en détresse depuis la libération. Vierge de Lourdes, secourez les...»**

Monsieur **Teitgen** reconnait en effet qu'il y a déjà eu environ 3.000 exécutions sommaires. (Renseignements pris, il ne mentionne que les exécutions qui ont donné lieu à des plaintes, et garde un silence prudent sur toutes les autres). Ce qui ne l'empêche pas de déclarer avec fierté à une autre occasion:

«Nos magistrats fournissent un travail HEROIQUE. Ils ont bien mérité de la PATRIE.»

Le 6 août 1946, craignant d'être accusé de mollesse et de lenteur dans la façon dont il conduit l'épuration, il monte à la Tribune du Parlament afin de se justifier glorieusement. Il déclare à l'Assemblée:

«Les Cours de Justice ont rendu à ce jour 44.737 arrêts de condamnation, les Chambres Civiques 57.882. On peut SOURIRE à ces chiffres en disant qu'après tout, 100.000 condamnations, ou à peu près, c'est bien peu... Je voudrais, pour permettre à l'assemblée de juger de l'énormité de la tâche, comparer ces résultats à ceux d'une autre épuration, qu'a faite la France au temps de la Grande Révolution, à l'époque où la République bénéficiait de Garde des Sceaux qui étaient de vrais patriotes et des hommes énergiques, dont l'Histoire célèbre à la fois le courage et l'audace. Vous jugez sans doute que par rapport à **Robespierre, Danton,** et d'autres, le Garde des Sceaux qui est devant vous est un **Enfant... Eh bien, Messieurs, ce sont EUX qui sont des ENFANTS, si l'on en juge par les chiffres...»**

Cette déclaration n'a pas besoin de commentaires. Mais mon exposé serait incomplet, si je ne rappelais pas que lorsque M. **Teitgen** était Ministre de la Justice, le Maréchal **Petain** fut condamné à la réclusion à vie, et Pierre **Laval** fut exécuté, lié sur un brancard. En outre avant de terminer, je voudrais établir le bilan des crimes commis à la Libération, en partie sous le pieux patronnage du Républicain Populaire Pierre Henri **Teitgen.**

On a admis qu'un million de Français ont été arbitrairement arrêtés. 105.000 (chiffre officiel) ont été exécutés. 90.000 condamnations par les Cours de Justice et les Chambres Civiques. L'épuration administrative a touché plus de 100.000 officiers, magistrats, ou fonctionnaires. L'épuration professionnelle, politique, syndicale ou journalistique, 300.000 environ. Si l'on pense de plus qu'un homme déshonoré, ou tué entraine toute sa famille dans la ruine, on pêut évaluer à 1.500.000 le nombre des victimes de la Libération.

Vous comprendrez maintenant Monsieur, pourquoi après avoir écouté le 10 Mai Mr. **Teitgen** parler de «bonne conscience, de bonheur, et de liberté», après l'avoir entendu s'apitoyer sur vos victimes, et oublier les notres, je n'ai pu garder le silence. Je veux croire que ceux qui lui offrirent la Présidence de la soirée en question agirent par ignorance et non, par diplomatie. Mais je vous serais reconnaissant de faire savoir à tous vos compatriotes, que dans une République de Démocratie Populaire, Monsieur Pierre Henri **Teitgen** n'est pas du côté des victimes. Il se tient à côté des JUGES.

Veuillez croire Monsieur à l'expression de ma respectueuse considération.

Abel

SOWJETISCHER STÜTZPUNKT ALGERIEN

Vor Jahren haben wir mehrere Artikel über den verzweifelten Kampf der Europäer in Algerien gebracht, die dieses Land für Frankreich, also für Europa, bewahren wollten. Wir haben damals gesagt, daß die sog. Unabhängigkeit die Preisgabe Algeriens an den Weltkommunismus bedeute und die Umwandlung aller algerischen Stützpunkte in bolschewistische Stützpunkte, die eine ständige Bedrohung in der Flanke der atlantischen Verteidigung darstellen würden. Wegen dieser Behauptung wurden wir als Anhänger der OAS angezeigt, verfolgt und schikaniert. Es ist überflüssig zu sagen, daß die Drahtzieher dieser Aktion von Leuten ferngelenkt wurden, die sich in Bukarest und in Pankow befanden. Dank der Hilfsbereitschaft vieler deutscher und nichtdeutscher Freunde, wurde dieser hinterlistige Angriff zerschlagen. Aber was ist inzwischen aus Algerien geworden?

Über den Prozeß der Bolschewisierung des Landes haben die meisten Tageszeitungen berichtet. Es wurde aber sehr wenig von den sowjetischen Pionieren gesprochen, Einheiten, die mit dem Bau von Flugplätzen, Bunkern und strategischen Straßen beschäftigt sind, von den 200 sowjetischen Panzern, die Ben Bella, samt Instrukteuren, als Geschenk bekommen hat und von der Errichtung eines Stützpunktes für sowjetische U-Boote.

Weitere Vorkommnisse konnten wir am 17. Juni 1964, anläßlich einer Pressekonferenz im Palais D'Orsay in Paris, aus dem Munde des Bachaga Said BOUALAM, ehemaliger Vizepräsident der französischen Nationalversammlung und heute Chef der muselmanisch-algerischen Emigration in Frankreich, erfahren.

Vor mehr als 1500 Pressevertretern, darunter vielen amerikanischen Journalisten, und namhaften Persönlichkeiten des politischen Lebens, sagte Bachaga BOUALAM u. a. folgendes:

„Die große amerikanische Demokratie muß heute, nach dem Vormarsch des Bolschewismus in Afrika, wissen, **daß die sowjetischen Raketen,** die eines Morgens im Oktober 1962 Amerika von Kuba aus bedrohten, **nicht gefährlicher waren als diejenigen, die eines Tages aus Algerien eine tödliche Bedrohung Europas darstellen werden.** Eine große französische Tageszeitung behauptete – und niemand hat dies dementiert –, daß jetzt zwischen Algier und Moskau **über die Errichtung einer sowjetischen**

(Fortsetzung auf Seite 8)

Die Standarte

Trauerfeier für General Rudolf Konrad in Bad Reichenhall

Dem Aufruf des Kameradenkreises der Gebirgstruppe folgend, füllten über tausend alte Kameraden am Samstag, den 12. Juli 1964, den St.-Zeno-Friedhof in Bad Reichenhall, um in einer Feierstunde des verstorbenen Generals der Gebirgstruppe und 1. Vorsitzenden des Kameradenkreises der Gebirgstruppe, Rudolf Konrad, zu gedenken.

Das Musikkorps der 1. Geb.-Div. eröffnete die Feier mit einem Choral. Um die Familiengrabstätte gruppierten sich die Fahnenabordnungen deutscher und ausländischer ehemaliger Gebirgseinheiten, viele Bundeswehroffiziere, darunter die Generäle Wirsing, Herzog und Grashey, ein Ehrenzug der 1. Geb.-Division, sowie viele Freunde des Verstorbenen. Unter den Letzteren auch Altbürgermeister Karl Weiß, der General Konrad 1934 als ersten Kommandeur des Gebirgsregiments 100 und der Reichenhaller Garnison begrüßte.

Als erster ergriff Stadtpfarrer Scherrer aus Freiburg im Breisgau, der ehemalige Divisionspfarrer der 6. Geb.-Div., das Wort und hob die tiefe Religiosität und starke Gottverbundenheit Konrads hervor, die in der Errichtung des Ehrenmals am Hohen Brendten, dem Werk Konrads, sichtbaren Ausdruck fanden.

Nach ihm gab General der Gebirgstruppe a. D. Hubert Lanz einen Abriß des Lebenslaufes und des Wirkens Rudolf Konrads, des ehemaligen Leutnants des 1. Kgl. Bayerischen Feld-Artillerie-Regiments „Prinzregent Luitpold", der, nach glänzenden Frontleistungen im 1. Weltkrieg, zur Gebirgstruppe kam, Kommandeur des Stammregiments der Gebirgstruppe wurde, dann Generalstabschef des Salzburger Gebirgskorps im Feldzug gegen Polen, Operationsleiter der 2. Armee in Frankreich und, als Nochfolger von Ludwig Küblers, kommandierender General des 49. Gebirgskops, das sich im Kaukasus so glänzend bewährte.

General Lanz legte den Kranz des Generalfeldmarschalls List für alle ehemaligen Fronttruppenteile nieder.

Der zweite Vorsitzende des Kameradenkreises, Notar i. R. Paul Bauer, suchte sodann mit drei Zitaten aus der von dem Verstorbenen 1. Vorsitzenden 12 Jahre hindurch herausgegebenen Zeitschrift „Die Gebirgstruppe", sein Wesen und seine Grundsätze lebendig werden zu lassen und legte in Dankbarkeit und Treue den Kranz des Kameradenkreises nieder.

Nach ihm sprach der Kommandeur der 1. Gebirgsdivision der Bundeswehr, General Wirsing, der die großen Verdienste des Heimgegangenen hervorhob und unter den Klängen des Bayerischen Präsentiermarsches, den Kranz des Bundesverteidigungsministers und der 1. Geb.-Division niederlegte.

Der Oberbürgermeister der Stadt Bad Reichenhall, Dr. Max Neumeyer, sprach sodann von dem was Reichenhall mit Konrad besonders verbindet und von der Wertschätzung deren er sich als erster Kommandeur des Gebirgsjägerregiments 100 in dem Standort heute noch erfreut.

Im Namen der Stadt legte der Oberbürgermeister einen Kranz nieder.

Nach ihm sprach Edmond Borocco, Abgeordneter in der französischen Nationalversammlung und 2. Bürgermeister der Stadt Colmar, der als französischer Alpenjägeroffizier während des Krieges den deutschen Gebirgsjägern gegenüberstand. In ergreifenden Worten würdigte er die Tapferkeit, den Opfermut und die Ritterlichkeit seiner ehemaligen Gegner, die das Edelweiß an ihrer Feldmütze trugen. Borocco sagte, daß General Konrad den deutschen Gebirgsjägeroffizier mit allen seinen Tugenden verkörperte und schloß mit diesem Satz: „Wir haben eine große Achtung für diesen General und seine Soldaten. Die Verständigung zwischen den beiden großen Ländern Deutschland und Frankreich, die Ihr General anstrebte, ist auch für uns höchste Erfüllung." Gefolgt von einem französischen, mit der „Médaille Militaire" dekorierten Alpenjäger, legte Borocco das Abzeichen der „Chasseurs Alpins", das bronzene Jagdhorn, am Grabe nieder.

Als letzter sprach Dr. Ion V. Emilian als Vertreter der rumänischen Gebirgs- und Kavallerie-Divisionen, die an der Kaukasusfront und auf der Krim unter General Konrad, dem kommandierenden General des 49. Gebirgs-Armeekorps, gefochten hatten.

Er sagte:

„Für uns, Angehörige der rumänischen Gebirgs- und Kavalleriedivisionen, die am Kubanbrückenkopf und auf der Krim die große Ehre hatten, unter dem Befehl des kommandierenden Generals des deutschen 49. Gebirgskops zu stehen, wird General Konrad, der hervorragende Frontführer und der aufrechte Charakter, immer ein leuchtendes Vorbild bleiben. Seine unbeugsame Haltung, seine Entschlossenheit und seine ausstrahlende Persönlichkeit haben uns geholfen, **auch dieses jetzige hektische, ehrfurchtslose Zeitalter zu überwinden und durchzustehen.**

Wir werden nie vegessen und auch unsere Kinder werden nie vergessen, daß General Konrad immer zu uns kam, uns mit seinem warmen und überzeugenden Wort ermutigte und uns das Gefühl gab, in unserem Kampf nicht allein zu sein.

An seiner letzten Ruhestätte lege ich diesen Kranz nieder, als Zeugen tiefster Dankbarkeit und treuer Verbundenheit seiner alten rumänischen Soldaten."

Als Dr. Emilian, gefolgt von Dr. Basilius Zaparțan, dem Generalvikar der rumänischen Katholiken in Deutschland, zum Grabe schritt, senkten sich alle Fahnen, die Fahnen der Franzosen, der Ungarn, der Gebirgsjäger aus Deutschland, aus Österreich und aus Südtirol, sowie die Fahne der alten österreichischen Kaiserjäger, über der letzten Ruhestätte General Konrads.

Hierauf setzte das Musikkorps mit dem Lied vom guten Kameraden ein und Erhard Pröhl, 3. Vorsitzender des Kameradenkreises der Gebirgstruppe, rief die Kranzgeleite der Ortsgruppen des Kameradenkreises, des Standortes Bad Reichenhall der jungen Gebirgstruppe und der alten Garnison, der Kameradschaft Lana für Südtirol, der Kameradschaft für Steiermark und Salzburg, der Kameradschaft vom Edelweiß Innsbruck, der ungarischen Traditionsverbände aus Österreich und des ungarischen Frontkämpferbundes aus Deutschland, der ehemaligen 4. Gebirgsdivision, der 97. Jägerdivision, des Gebirgspolizeiregiments 18, der bayerischen Gebirgsjäger-Minenwerferkompagnie, einer Einheit, die Konrad als Hauptmann befehligte, der ehemaligen Gebirgsjäger aus Sonthofen, aus Schwaben, aus dem Bayerischen Wald, aus dem Schwarzwald und aus Franken, auf.

Während der Kranzniederlegung schossen die Haubitzen . . .

„Mit „Ich bete an die Macht der Liebe", dargebracht vom Musikkorps der 1. Gebirgsdivision, unter der Leitung von Hauptmann Zimmermann, endete dieser große Zapfenstreich für General Rudolf Konrad.

Nordostwärts von Aluschta, auf der Krim (Sommer 1943): General Rudolf Konrad, kommandierender General des deutschen 49. Gebirgskorps, besichtigt die Stellungen der 1. rum. Gebirgsdivision. Links neben General Konrad: der Kommandeur der 1. rum. Gebirgsdivision und der Kommandeur des 3. rum. Gebirgsjägerbataillons. Die beiden rumänischen Offiziere tragen das E.K.I.

La Divizia 1 Munte în Crimeea (vara 1943), dela stânga la dreapta: Generalul Rudolf Konrad, Generalul V., Comandantul Div. 1 Munte și Lt. Colonel S., Comandantul Batalionului 3 Vânători de Munte. Ambii ofițeri români poartă Crucea de Fer, clasa I-a.

WER IST U THANT?

Die konformistische, ferngelenkte Presse, widmet allen Beschlüssen und Unternehmungen des Herrn U Thant – die übrigens ungeheuer viel Geld kosten – breiten Raum, des Herrn U Thant, der sich immer mehr als Chef einer Weltregierung entpuppt. Die Bilanz seines Eingreifens ist überall sichtbar, sei es im Kongo oder auf Zypern: Permanentisierung der anarchistischen Zustände, Mord, Brandstiftung und Verschwendung von Millionen Dollars. Über den Werdegang dieses U Thant, der bestrebt ist die Weißen von überall zu verjagen, hat niemals eine konformistische Zeitung auch nur ein Wort gesagt. Bis jetzt ist U Thant eine sehr mysteriöse Persönlichkeit gewesen. Die südafrikanische Wochenzeitung „Afrikaspiegel" aus Johannesburg, lüftete in ihrer Nummer 22/1964 jedoch dieses Geheimnis, indem sie interessante Angaben über die Vergangenheit U Thants machte. Diese Angaben erklären nicht nur vieles, sondern alles und zeigen, inwiefern U Thant und sein UNO-Zirkus an dem Untergang des Abendlandes interessiert sind.

Wir zitieren:

„Immer wieder hören und lesen wir in unseren Tagen, daß der Generalsekretär der UNO sich mit seiner Kraft einsetzt für eine gerechte Weltordnung und im Rahmen dieses ‚Kampfes' dem Kolonialismus und der verderblichen Rassendiskriminierung mit Mut und Entschlossenheit zu Leibe rückt. **Nicht erwähnt wird dabei, daß er den Neokolonialismus (etwa eines Herrn Sukarno) tatkräftig gefördert und beide Augen geschlossen hat, wenn es sich um die Verfolgung der Minderheiten in seiner Heimat Burma oder um die der Watussis auf dem Gebiet von Ruanda und Burundi handelt.**

Daß U Thant sich in die innenpolitischen Angelegenheiten des Landes seiner Väter nicht gerne einmischt, verstehen wir allzu gut, wenn wir etwas in den Blättern der Lebensgeschichte des Mannes lesen. Paradox wirkt dann nur sein Eifer (und manche Menschen reden ohne Ehrerbietung von Opportunismus) in der Südafrika-Frage, die ebenso innenpolitischer Natur nicht ein Zehntel der Angriffspunkte bietet, die der Generalsekretär ‚bei sich daheim' sehen könnte, wenn er es wollte.

Aber nun zur Geschichte des höchsten Beamten der Weltfriedensorganisation!

U Thant wurde in dem Städtchen Panatanaw im Delta des Irawadi geboren, wo sein Vater Besitzer einer kleinen Reismühle war. Mit U Nu – der später als Ministerpräsident von Burma fungierte– aus dem Nachbarstädtchen Wakema besuchte er die Universität von Rangun.

Hoch schlugen in der Mitte der Dreißigerjahre die Wogen des Nationalismus an der burmanischen Universität und unter den eifrigsten Supernationalisten finden wir Nu und Thant. Nach seinem zweiten (!!) Studienjahr wird der junge Thant von seinem Freunde, der inzwischen Schulrat geworden war, zum Leiter einer höheren Schule auserkoren. (Solche Karrieren sind nichts Ungewöhnliches in der farbigen Welt. Denken wir nur an den Sergeanten Mobutu im Kongo, der innerhalb von zwei Jahren zum Generalmajor avancierte und an den selbsternannten Feldmarschall Okello von Sansibar und Pemba.)

Verständlich, daß U Thant, als sein Freund und Vorgesetzter eines Tages wegen seiner die Staatsautorität unterminierenden Umtriebe ins Gefängnis kam, für die Familie des Verurteilten sorgte.

Ehe wir das Jahr 1940 schreiben, beschäftigt sich der heutige Generalsekretär der UNO nur noch mit der Abfassung von Aufsätzen und Büchern über Fragen internationaler Politik.

Bei ihrem Eindringen in Burma im Kriege, setzen die Japaner die england-freundliche Regierung ab und die Revolutionsbewegung an ihre Stelle. Die Hoffnung, die die Eroberer daran geknüpft hatten, verwirklichte sich nicht: die jungen Männer stellten keine willigen Werkzeuge dar, sondern zogen eine Untergrundbewegung auf.

Dies wiederum wurde von England nach dem Kriege belohnt, indem man sie nach der Zerschlagung Japans in ihren Ämtern beließ und ihrem Lande die Unabhängigkeit versprach.

Im Januar 1948 wird Burma selbständig und U Nu, der seit 1947 den Posten des Ministerpräsidenten innehatte, bleibt Regierungschef. Damit war auch U Thants Zukunft zunächst einmal in jeder Hinsicht gesichert.

Mit U Thant als seinem wichtigsten Berater, als seine rechte Hand, **bringt U Nu das Land in zehn Jahren durch wilde sozialistische Experimente an den Rand des Ruins.** General Ne Win stürzt 1962 die unfähige Regierung, wobei der Freund des gestürzten Regierungschefs viel Glück hat. Er befindet sich nämlich zu diesem Zeitpunkt als Chef der burmesischen Mission bei den Vereinten Nationen.

Man beläßt ihn in seinem Amt, bis der Osten und der Westen als Kompromißlösung ihn als Kandidaten für das höchste Amt der Weltfriedensorganisation ausersehen. U Thant wird gewählt.

Wenn wir diese einmalige Karriere des ‚UNO-Steuermanns' in Betracht ziehen, wird uns manches klar:

Wie könnte ein burmesischer Nationalist von gestern (der sicherlich auch heute sich noch als Asiate fühlt) anders auftreten, als zugunsten des afro-asiatischen Blocks? U Thants Haltung im Goa-Konflikt, in der Indonesien-Frage bezüglich West-Neuguineas und in der Politik gegenüber Südafrika läßt kaum eine andere Deutung zu.

Wie könnte U Thant auftreten gegen die üble Rassendiskriminierung in Burma, die im Rahmen der ‚Burmanisierung' stattfindet und sich in erster Linie gegen die Inder wendet, wenn man ihn noch einmal ‚mit einem blauen Auge' davonkommen ließ, als sein intimer Freund (dessen Politik er wesentlich mitbestimmt hat!) im Jahre 1962 zum Teufel gejagt wurde? Soviel Dank ist man auch als Generalsekretär der UNO noch dem Regime schuldig, das nicht bloß von einem Prozeß absah, sondern einen überdies in New York in Amt und Würden beließ, bis man dann groß in die Weltklasse der VIPs (bedeutenden Persönlichkeiten) aufzurücken vermochte!

Daß man sich auch mit den Herren des Ostens gut unterhalten kann, wird niemanden Wunder nehmen, wenn man an die Meriten denkt, die man sich in dieser Richtung durch die oben angeführten wilden sozialistischen Experimente in Burma erworben hat.

Das sind nur drei Punkte, die man im Auge behalten sollte, wenn man an die Persönlichkeit des derzeitigen Generalsekretärs der Vereinten Nationen denkt. Manches in der Haltung und Einstellung dieser Organisation wird einem dann klar – sehr klar sogar."

KURZNACHRICHTEN AUS RUMÄNIEN

Aus einer Landgemeinde, die wir nicht näher bezeichnen wollen, erhielten wir genaue Angaben über die Zustände in der dortigen Kollektivwirtschaft, die über 200 Kühe verfügt. **Diese 200 Kühe geben täglich 180 Liter Milch, also weniger als 1 Liter Milch pro Kuh.** Die Eierproduktion derselben Kollektivwirtschaft beträgt 40 bis 50 Eier täglich, bei einem Stand von 800 Hühnern. Der Grund für diese katastrophale Lage: Futtermangel . . . In vielen anderen Landgemeinden herrschen gleiche Zustände. Die Erbitterung der Bauern ist ungeheuer groß und die Regierung sah sich gezwungen, den Stand der Miliz zu verdoppeln. Die Milizleute tragen jetzt auch ständig Maschinenpistolen bei sich. In mehreren Gegenden der Kleinen Walachei, aber auch in den Dörfern der Region Bukarest, wagt sich kein einziger Milizmann nachts allein auf die Dorfstraße. Es gibt auch keine Zwei-Mann-Streifen mehr in diesen Gegenden, die Milizleute patroullieren jetzt zu viert oder zu sechst.

Die anläßlich des sog. Befreiungstages von den Kommunisten auch auf dem Lande angebrachten Plakate und Holztafeln, wurden vielerorts einfach heruntergerissen . . .

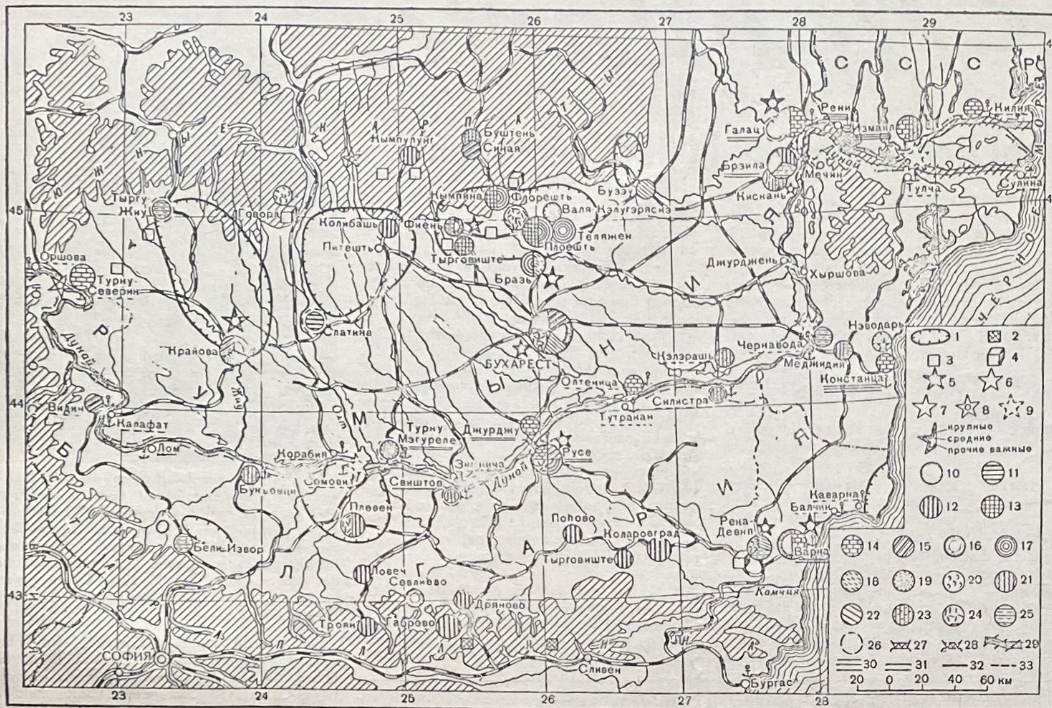
Da die ganze einheimische Bierproduktion in diesem Sommer für Bukarest und für die Schwarz-Meer-Küste bestimmt war, hat man in Südsiebenbürgen Bier aus Ostdeutscnland ausgeschenkt, das bei weitem schlechter ist als das rumänische Bier.

In den Dörfern findet man kein Brot. Der Brotmangel ist heute größer als vor einem Jahr.

In Turnu Magurele, einer Stadt, die über 20 000 Einwohner zählt, suchte ein Reisender vergebens nach einer Gastwirtschaft um zu essen. Es war keine vorhanden.

Die totale Pleite der Kollektivierung der Landwirtschaft ist überall spürbar. Die Bauern wollen einfach nicht mehr arbeiten und wenn man ihnen die Felder nicht zurückgibt, geht das Land einer Katastrophe entgegen.

Sowjetischer Plan für die Zerstückelung Rumäniens

Wir haben von Anfang an nicht daran geglaubt, daß eine kommunistische Regierung die vom Feinde in den Sattel gehoben wurde und sich Dank der Unterstützung dieses Feindes an der Macht hält, auf einmal „eigene Wege gehen", „liberalisieren" und sich „von Moskau lossagen" wird. **Das ganze war nur ein gewaltiges Täuschungsmanöver, das dem Ziele des Weltkommunismus diente und das sich in den allgemeinen Verlockungsfeldzug der Bolschewiken einreiht.**

Selbstverständlich ist jemand antisowjetisch und antirussisch in Rumänien, nämlich das rumänische Volk in seiner Gesamtheit. Aber nicht die Regierung und nicht das Zentralkomitee der K. P. Rumäniens, die vor dem 2. Weltkrieg nur 1000 Mitglieder zählte, **von welchen die überwiegende Mehrheit nicht Rumänen waren.**

Es ist wahr, daß die Bukarester Machthaber mit C.O.M.E.C.O.N. in Konflikt geraten sind, aber in diesem Kampf verteidigen die rumänischen Kommunisten nicht die Unabhängigkeit des Landes „sondern ihre eigenen Machtstellungen. Darüber werden wir noch sprechen.

Vorläufig werden wir uns nur mit dem Projekt des sowjetischen Professors E. B. Walew befassen, das eine abschreckende Warnung an die Adresse des rumänischen Volkes sein sollte, aber gleichzeitig auch eine schlaue Hilfe für die verschiedenen rumänisch-kommunistischen Delegationen in den westlichen Ländern, um den Abschluß von günstigeren Handelsabmachungen zu beschleunigen. Auch über dieses Thema werden wir noch sprechen.

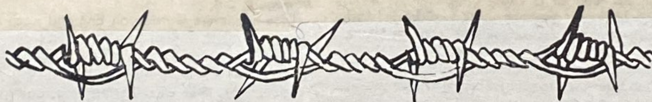
Vorläufig bringen wir hier oben eine Landkarte, die die Ausführungen von E. B. Walew in der sowjetischen Zeitschrift **„Westnik Moskowskogo Universiteta"**, bekräftigen sollte.

Walew schlug die Schaffung einer sog. übernationalen „Wirtschaftseinheit" im Donauraum vor, gemäß welcher Rumänien 42% und Bulgarien 33% seines Territoriums abtreten sollten. Der sowjetische Anteil an dieser „Wirtschaftseinheit" wäre 0,0545% des Territoriums der UdSSR. Aber auch dieser winzige Anteil besteht aus drei südlichen Rayons Bessarabiens (Reni, Ismail und Chilia), die früher zu Rumänien gehörten und Bestandteil des Fürstentums Moldau waren.

Während wir diese Zeilen schreiben, wurde das Projekt Walew zurückgezogen und auch die Anti-Walew-Kampagne in Rumänien eingestellt. Wir glauben aber nicht, daß Walew aus eigener Initiative gehandelt hat und auch nicht, daß dieses Projekt einfach in den Papierkorb geworfen wurde. Die Integrationspläne Moskaus bestehen. Ihre Verwirklichung ist immer möglich.

Hier unten bringen wir das Kartenverzeichnis zum Projekt Walew:

1. Rayon, wo Erdöl und Erdgas ausgebeutet werden.
2. Steinkohle-Ausbeutung.
3. Lignit-Ausbeutung.
4. Salz-Ausbeutung.
5. Thermische Elektrizitätskraftwerke.
6. Wasserkraftwerke.
7. Elektrizitätskraftwerke in Betrieb.
8. Elektrizitätskraftwerke im Bau.
9. Projektierte Elektrizitätskraftwerke.
10. Eisen- und Stahlindustrie.
11. Aluminium-Industrie (darunter auch das neue Kombinat in Slatina).
12. Maschinenbau-Industrie.
13. Erdöl-Industrie und Erdöl-Ausbeutung.
14. Schiffswerften.
15. Landwirtschaftliche Maschinenindustrie.
16. Elektrotechnische Maschinenindustrie.
17. Erdöl-Raffination.
18. Petrochemische Industrie.
19. Düngemittel-Industrie.
20. Sodaerzeugnisse-Industrie.
21. Kunststoffaser-Industrie.
22. Rohstoffverwertungs-Industrie.
23. Papier- und Zellulose-Industrie.
24. Gummi-Industrie.
25. Zement-Industrie.
26. Im Bau befindliche Werke.
27. Donaubrücken in Betrieb.
28. Donaubrücken im Bau.
29. Maritime Donau, also der Donauanteil, der auch für größere Seeschiffe schiffbar ist.
30. Hafen mit über 3 Millionen Tonnen Kapazität.
31. Hafen mit 1 bis 3 Millionen Tonnen Kapazität.
32. Hafen mit 500.000 bis 1 Millionen Tonnen Kapazität.
33. Hafen mit unter 500.000 Tonnen Kapazität.

Sowjetischer Stützpunkt Algerien

(Fortsetzung von Seite 6)

Atombasis in Algerien verhandelt wird. In einem Weißbuch, das ich heute der Öffentlichkeit vorlege, stelle ich fest, daß Ben Bella anläßlich seiner Reise nach Moskau, im Dezember 1963, über eine umfangreiche sowjetische Militärhilfe verhandelt hat... Heute werden die damaligen Verhandlungen in Algerien konkret bestätigt: Aufstellung von Panzereinheiten, Lieferung von Waffen, von russischen Panzern T 34 und T 54, von Sturmgeschützen SU 100 und von verschiedenen anderen Panzerfahrzeugen. **In Algerien arbeiten heute sowjetische Atomspezialisten, Techniker und politische Berater;** man arbeitet an Stützpunkten und es wird auch eine neue transsaharische Straße in Angriff genommen. **Aus diesen Tatsachen kann man feststellen, daß die südliche Flanke der westlichen Verteidigung bedroht ist."**

Dann sagte BOUALAM, daß der Vertrag von EVIAN fast in keinem Punkt respektiert worden ist und fügte hinzu: „Ich halte es für nützlich daran zu erinnern, **daß der Begriff einer kollektiven Verantwortung 1944 bei dem deutschen Volk angewendet wurde, an den deutschen Soldaten, an den deutschen Beamten, an allen, die keine Ahnung von den Exzessen hatten, die ihnen vorgeworfen wurden.** Genau so beraubt, unterdrückt und massakriert heute in Algerien eine Regierung, oder besser gesagt eine juristische Fiktion, die sich als algerische Regierung entpuppt, **im Namen derselben kollektiven Verantwortung,** ganze Volksgruppen."

Dann gab BOUALAM konkrete Zahlen:

„Die Dokumente, die ich heute hier bringe, Dokumente, die von ausländischen Beobachtern bestätigt worden sind, zeigen, daß in Algerien ab 27. Juli 1962, von Oberst BOUMEDIENNE eine allgemeine Säuberung durchgeführt wurde. Am 15. September 1962, stellen neutrale Beobachter fest, daß in jedem der 72 algerischen Bezirke 1500 bis 2000 Muselmanen verschwunden sind. Das Internationale Rote Kreuz, das über diese Vorkommnisse offiziell informiert wurde, bekam niemals die Erlaubnis, die Ortschaften, wo die Muselmanen in Massen erwürgt worden sind, zu besichtigen. Und es konnte auch die Konzentrationslager nicht besichtigen. **Es wurden im ganzen 150 000 Muselmanen erwürgt oder aufgehängt. Dazu kommen noch 5000 Europäer, die seit 15. September 1962 vermißt sind.** Für die vermißten europäischen Männer besteht keine Hoffnung mehr. Die Mehrzahl der Frauen und Mädchen sind noch am Leben. Sie befinden sich alle in Bordellen..."

Bachaga BOUALAM schilderte dann die sanitäre Lage des Landes: 4000 französische Ärzte haben Algerien verlassen. Heute entfällt auf 44 000 Einwohner ein Arzt. In vielen Fällen ist der angebliche Arzt nur ein Medizinstudent. Die bulgarischen und anderen osteuropäischen Ärzte, die jetzt eingesetzt wurden, waren bestürzt über die Ausbreitung der Syphilis und der infektiösen Krankheiten.

Auf dem Lande ist das Resultat der Verwaltung der sog. sozialistischen Komitees wie folgt: 75% des landwirtschaftlichen Inventars vernichtet, Hungersnot und gewaltige Verarmung der Bevölkerung.

Es gibt in Algerien 2 Millionen Arbeitslose und 800 000 muselmanische Algerier verließen nach der ‚Befreiung' ihr Land... Abschließend erkläre ich hier, daß die soziale, politische und humane Lage in Algerien im flagranten Widerspruch zu den universellen Erklärungen der Menschenrechte steht..."

Wir werden nach Bukarest zurückkehren

„Wir fordern für unsere Brüder aus dem Osten, die sich jetzt als Flüchtlinge im Westen befinden, ab sofort die europäische Staatsbürgerschaft, die ihnen die Vollständigkeit der zivilen und politischen Rechte in ganz Westeuropa geben soll. Die Flüchtlinge aus dem Osten sind hier, im Westen, ZU HAUSE. Wir können nicht zulassen, daß diese Flüchtlinge als ‚tolerierte Fremde' assimiliert werden. Es ist skandalös, daß zur gleichen Zeit, da in Ländern wie Frankreich, Belgien und Italien, die einheimischen Kommunisten und die importierten Kommunisten die Freiheit besitzen, sich offen und ungestört mit ihrer Wühlarbeit zu Gunsten einer FEINDLICHEN, fremden Macht, also zu Gunsten der UdSSR zu beschäftigen, Europäer hier die Opfer von Schikanen, von Demütigungen und von diskriminierenden Maßnahmen, sogar Opfer von Erpressungen von Seiten der westlichen Polizeien sind. Noch schlimmer ist die Tatsache, daß in unsere westlichen Polizeidienste – in England, Frankreich, Belgien und fast überall in Westeuropa – infiltrierte Kommunisten, der sowjetischen Polizei Nachrichten liefern, die moskauhörige Kommunisten zu Vergeltungsmaßnahmen gegen die Familienangehörigen unserer Kameraden ausnützen.

Im Rahmen des historischen Rechtes auf die sofortige europäische Staatsbürgerschaft für unsere Kameraden, die aus dem Osten geflüchtet sind, haben wir die Aufgabe, sie in die politischen Formationen einzureihen, die dazu bestimmt sind, die Zurückeroberung unserer östlichen Provinzen vorzubereiten.

Unter den jungen Leuten, die aus dem Osten ausgebrochen sind, werden wir Eliteelemente finden, die sich morgen an die Spitze des Kampfes für die Befreiung ihrer Heimatländer stellen werden, sei es in der politischen Aktion, sei es im direkten Einsatz der antikommunistischen Partisanengruppen.

Wir lehnen den Defaitismus ab, der es sich zum Ziel gesetzt hat, die Flüchtlinge aus dem Osten ‚zu assimilieren' und ihnen jede Hoffnung zu nehmen, eines Tages in ihre Heimat zurückkehren zu können. Wir werden nach Bukarest zurückkehren, ohne Kanonen oder mit Kanonen, durch Hilfe der Diplomatie oder mittels unserer Panzer, aber wir werden zurückkehren."

Jean THIRIART
in seinem ausgezeichneten Buch „Un empire de 400 millions d'hommes: L'EUROPE" (Brüssel 1964, Edit. 24 rue de Namur).

Die Linksintellektuellen als Geschichts- und Meinungsforscher

Die Pariser Wochenzeitung „L'Express", die als eine Art politischer Wegweiser für jeden Linksintellektuellen dient, brachte in ihrer Ausgabe vom 16. Juli 1964 einen Artikel über den Ausbruch des ersten Weltkrieges, in welchem behauptet wird, daß der in Sarajewo ermordete Erzherzog Franz Ferdinand der Sohn Kaiser Franz Josephs war. Allein diese Behauptung erspart uns, näheres über die Darstellung der Ereignisse zu sagen.

In der gleichen Nummer veröffentlicht „L'Express" das Resultat einer Umfrage „in allen Schichten der französischen Bevölkerung". Gemäß dieser Umfrage wollen 31% aller Franzosen auch kommunistische Minister in der Regierung haben. Auf diese Weise kommt die Zeitung von J. J. Servan-Schreiber zu dem Schluß, daß „die Franzosen vor den Kommunisten keine Angst mehr haben".

Bis jetzt haben es die Linksintellektuellen und die Meinungsmacher in der Bundesrepublik nicht unternommen, eine solche Befragung durchzuführen, aber sie geben sich täglich Mühe, die „Liberalisierung" und die Harmlosigkeit der Kommunisten zu demonstrieren. Was, letzten Endes, das gleiche bedeutet.

TREFFEN EHEMALIGER STALINGRADER

Der Bund ehemaliger Stalingradkämpfer e.V. veranstaltet **am 17./18. Oktober 1964 in Limburg a. d. Lahn** ein

4. Bundestreffen.

Angehörige der beteiligten Einheiten, sowie alle Angehörigen der Kriegsgefangenenlager, in welchen sich Überlebende der ehemaligen 6. Armee befanden und alle Angehörigen der Vermißten werden hiermit eingeladen.

Höhepunkt der diesjährigen Wiedersehensfeier ist die Einweihung einer Gedenkstätte auf dem stadt. Ehrenfriedhof in Limburg an der Lahn. – Anmeldungen und Anfragen sind bis 20. 9. 1964 an den

„Bund ehemaliger Stalingradkämpfer e. V."
85 Nürnberg 8, Postfach 37, zu richten.